

Št. 184

**OKTOBER
2021**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolić

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Maja Vižintin, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Jurij Kunaver, Barbara Jozelj, Žiga Novak, Jasmina Memić,

Špela Blatnik, Diego Menendes, Miha Čurman,

Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Miloš Dragojević, Kieselli, Fedja Kovič, Rade Nikolić, Janne Karlsson,

Ban, Larisa Braatz

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Samira Kentrić

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Tiskano na okolju prijaznem papirju.

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.

Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0400 1004 8456 921 odprt pri Nova KBM

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

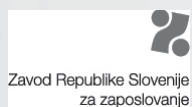
Evropski socialni sklad, projekt sofinancirata Republika Slovenija in Evropska Unija

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

Foto: osebni arhiv

TRATE SPORA

Sledeče besedilo delno posvečam Nini, katere predrzni maček je bil ozmerjan, ko je skoraj stopil na cvetočo vijolico.

Človek se v življenju hitro nauči, kako pomemben in posvečen kulturni element so zelenice ter druge zaplate trave v naseljih. Tako zelo, da jih često varujejo razni opozorilni znaki, omenim naj Ne hodi po travi, Na to zelenico ne smem (z žalostnim pasjim obrazom), Privat. Nekatere zelenice namesto znakov varujejo sosede in sosed. Najbolj jih razžališ, če po njihovi zelenici stopaš v družbi psa (ali v Nininem primeru mačka), takrat te besni preusmerjajo na tvojo zelenico. Čeprav si z njihove zelenice, ki se kiti s polivinilnimi vrečkami, padlimi kljukicami za perilo, papirčki od sladkarij, piščančjimi kostmi in kruhom (šega iz srednjega veka), pobral sleherni mikrodrekec svojega cucka. Mater, kako se skregam s takimi.

Svojo zelenico jemljemo v soseskah celo tako resno, da vsak vhod v bloku pokosi travo samo do določene meje. Nekateri prebivalci pritličnih stanovanj si potem pred vhodi uredijo lične nasade, jih poimenujejo za svoje in spet odganjajo vse tuje mimohodce, ker da nimajo pravice do mimohoda. Pred kratkim se je v vseh vseh vhodih našega bloka, grajenega v 70-ih, pojavil zapis, ki je stanovalce definiral kot staroselce ali pritepence (resno). Staroselci spoštujejo pravila in bonton ter so nasploh popolni, medtem ko pritepenec ne ločujejo smeti, so do stanovanj prišli prezlaha in (!) parkirajo na zelenici. Avtor zapisa zato poziva vse pravične in pravilne staroselce, da tem barbarom kultivirano spustijo gume. Žal je v zapisu pozabil na obrazložitev, da smo staroselci pred vdorom barbarskih avtov na naše zelenice postavili prepreke za parkiranje na parkirna mesta (da bi jih ljudje plačevali), zagradili vhode na parkirišča z zapornicami in napredovali 50 let v prihodnost, ko gospodinjstva pač imajo vsaka po en avto ali, žalibog, dva.

Ko sem že pri avtih, moram nujno omeniti posebno tehniko za označevanje parkirnega teritorija – dvigovanje brisalcev. Sama negujem dolgoletno sodelovanje z nekim človekom, ki se noče sprijazniti z mojo parkirno pravico na nekem travnatem ozemlju in mi vsakič dvigne brisalce, ko na armaturi ne pustim grozilnega listka. Ko sem navihano razpoložena, pa brisalce dvignem kar sama, da se anonimni človek ne napreza. Medtem ko se borimo za lastništva teh nekaj kvadratov trave, v naših soseskah na dosti večjih zelenih površinah vznikajo nove in nove stavbe. Mnoge od njih zastanejo v gradnji zaradi finančnih zapletov, spet druge so namenjene poslovnim priložnostim, nekatere premožnim ljudem. No, pa seveda nove in nove ceste, obvoznice, križišča ... Na ves ta beton, ki ne bo nikoli izboljšal kakovosti bivanja v soseski, se nihče ne dere, nihče mu ne dviga brisalcev ali pušča grozljivih pisem. Mnoge trate mojega otroštva so tako izginile, mnoge pa še bodo. In potem se bomo lahko res upravičeno bojevali za svoje zelenice pod balkoni.

Maruša Ivančič

- 2 **UVODNIK**
- 4 **SLIŠANJE GLASOV**
- 7 **DRAMA, DEPRESIJA, DRAMA, DEPRESIJA**
- 8 **IZOBČENA**
- 10 **PO SVOJI POTI: RES CARICE. V KRILIH!**
- 11 **CESTNA FILOZOFIJA**
- 12 **NEKAJ CESTNIH**
- 12 **ANEKDOTE IZ PRODAJE**
- 13 **DOGODKI**
- 16 **KLAVDIJIN ZDRAVSTVENI KOTIČEK**
- 17 **LITERARNA PRILOGA**
- 21 **SARIN DNEVNIK**
- 22 **ZA CELOSTNO ZDRAVJE IN DOBRO POČUTJE MLADIH**
- 24 **IN MEMORIAM: GREGOR B. HANN**
- 25 **IN MEMORIAM: ANDREJ PUGELJ**
- 26 **KRALJEVI RECENZOR**
- 29 **IZZA REŠETK**
- 30 **KOMENTARNICA**
- 31 **FOTO KOTIČEK: ZAVEZNIŠTVA POD KOŠEM**
- 33 **OGLASNA DESKA**
- 34 **NAGRADNA IZPOLNJEVANKA**

KRALJEVSKA KORESPONDENCA

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člane in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.
- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.

- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam svojo uradno izkaznico društva na vidnem mestu. Številka žiga na časopisu mora biti adekvatna številki na izkaznici društva.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavajanja bralcev in bralk.
- Med ponujanjem časopisa upoštevam navodila za pravilno uporabo zaščitne maske in ohranjanje socialne distance.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

INTERVJU Z AVTORJEM KNJIGE *ONA JE ANA*

Bojan: Kdo ste, gospod Benjamin Okorn?

B. O.: Sem glasnik tistih, ki niso slišani s strani večine ljudi.

Bojan: Zakaj ste Benjamin Okorn?

B. O.: Benjamin se je imenoval moj dragi pes. Klicali smo ga Beno. Priimek Okorn je izmišljen, izbral sem ga zato, ker na družbenih omrežjih nisem našel nobene osebe s takim imenom in priimkom. Benjamin Okorn je tako unikatna osebnost. Čeprav verjamem, da je vsak človek edinstven.

Bojan: Kdo pa je Ana?

B. O.: Ana je tragičen primer dekleta, ki se, ne zaradi svoje krivde, znajde v svetu halucinacij, duševne bolezni, nesrečne ljubezni in drugih težavnih življenjskih dogodkov.

Bojan: Ali je Ana dekle, ki jo je mogoče imeti rad?

B. O.: Vsak človek si zasluži biti ljubljen. To velja tudi za Ano, čeprav je imela v mestu, kjer je živela, smolo in veliko negativnih izkušenj.

Bojan: Je v knjigi še kaka pomembna oseba poleg Ane? Kakšna je njena vloga?

B. O.: V knjigi so predstavljeni še Anin fant, ki ji stre srce, njeni starši ter najboljša prijateljica Marjeta. Drugi so predstavljeni posredno skozi zgodbo samo.

Bojan: Glede na to, da bo ta intervju objavljen v rubriki Slišanje glasov, vas moram vprašati, ali tudi Ana sliši kake glasove, ima videnja ali kaka nenavadna prepričanja. Če je vaš odgovor pozitiven, kakšni so ti glasovi, kaj ji govorijo, kako so vplivali nanjo?

B. O.: Tako je, tudi Ana sliši moteče glasove, ima čudno bizarna videnja in podobne shizofrenske težave. Glasovi so omejeni na njeno ravnanje, govorijo ji, kaj lahko počne, česa ne, komentirajo njeno obnašanje ipd. Nanjo vplivajo očitno negativno, saj ji onemogočajo normalno življenje.

Bojan: Ali morda v resničnosti poznate kako osebo, ki je v čem podobna Ani, ki je sicer izmišljena oseba?

B. O.: Ja, tudi v resničnosti poznam osebo, ki ima podobne simptome kot Ana. Pa vendar se dotični osebi ne dogajajo identične stvari kot Ani. Osebo sem imel čast spoznati v psihiatrični bolnišnici v Polju.

Bojan: Ali bi lahko rekli, da ima vaša knjiga kako sporočilo?

B. O.: Ja, sporočilo moje knjige je namenjeno zmanjševanju predsodkov predvsem s področja psihiatrije. Govori o dekletu, ki ima za svoja leta veliko tovrstnih težav.

Bojan: Če še ostaneva pri predsodkih, nam lahko morda opišete kak predsodek, ki mu knjiga nasprotuje ali ga pokaže kot neutemeljenega?

B. O.: Knjiga opisuje, da ljudje z duševnimi težavami v večini primerov niso nasilni ali pa npr. leni in nesposobni za normalno življenje.

Bojan: Ali ste si vsebino knjige zastavili v celoti, preden ste jo začeli pisati, ali pa se vam je njena vsebina razvijala sproti med pisanjem?

B. O.: Knjiga je v celoti izmišljena in je kot takšna nastajala sproti oziroma med pisanjem.

Bojan: Če smem vprašati, iz lastne radovednosti, ali v knjigi Ana najde ljubezen in je ljubljena, tako kot si zasluži vsak človek?

B. O.: Verjamem, da si večina ljudi zasluži biti ljubljena, pa vendar se Ane na tem področju sreča izogiba, zato na žalost neke posebne sreče v ljubezni v knjigi ni opisane.

Bojan: Kako je v knjigi predstavljena psihiatrija?

B. O.: Na pozitiven način, saj Ani zdravila dejansko pomagajo, medtem ko njihova odsotnost povzroča hude psihične težave. Lahko bi rekli, da je v knjigi psihiatrija prikazana kot neke vrste bergla. Spoštujem pa tudi ljudi, ki so proti uporabi zdravlil za psihične težave, saj poznam nekaj primerov, da so si povrnili normalno življenje brez kemije, npr. z redno telesno vadbo ter zdravim načinom življenja. Pa

Kieselli

vendar vsi nimajo te sreče in so primorani dolgoročno jemati zdravila za zdravljenje psihičnih motenj, nekateri tudi celo življenje.

Bojan: Še vprašanje o tehnologiji pisanja. Ste pisali knjigo na pisalni stroj, morda na roko ali z gosjim peresom ali pa – kot bi pričakovali – na računalnik? Zakaj ste izbrali ravno tak način?

B. O.: Najlažje sem dobil inspiracijo za pisanje, ko sem se vozil npr. na avtobusu ali vlaku. Pisal sem ročno, s kemičnim svinčnikom, kasneje pa sva skupaj s prijateljem vse natipkala na računalnik, lepo grafično uredila, popravila slog pisanja in podobne stvari.

Bojan: Ste imeli kako podporo pri pisanju knjige in bi se želeli za to komu posebej zahvaliti?

B. O.: Osebo bi se rad zahvalil Orlandu Uršiču, ki je odkril potencial moje knjige na knjižnem sejmu v Ljubljani, ter Žigi Valetiču, ki je slogovno oblikoval in večkrat pregledal knjigo samo. Seveda pa bi se najrajši zahvalil Rubenu Dvorniku, s katerim sva skupaj družno pisala knjigo redno vsak teden po nekaj uric v različnih ljubljanskih kavarnah.

Bojan: Kakšno vprašanje bi zastavili sami sebi?

B. O.: Zastavljam si vprašanje, koliko ljudi ima dejansko podobne probleme kot Ana. Menim namreč, da ne prav veliko. To da knjigi še dodaten pomen, saj prikazuje preživetje takih oseb iz dneva v dan.

Bojan: Tale intervju je zaradi vaše anonimnosti oziroma uporabe psevdonima precej skrivnosten. Nam morda lahko s tem v zvezi daste kak namig?

B. O.: Moj namig je takšen, da je knjigo napisal fant v tridesetih letih svojega življenja, in sicer fant, ki ga zanimajo obstranske teme, ki odkrivajo tančico skrivnostnosti življenjskih izkušenj.

Bojan: Pa vseeno, k intervjuju sodi tudi fotografija pomembne intervjuvane osebe. Ali smemo poleg tega besedila objaviti kako skrivnostno fotografijo vaše osebe, na primer vaše glave, slikane od zadaj, ali pa še bolje, vaše roke, ki je napisala celo knjigo? Morda »roke pri pisanju«?

B. O.: Ne strinjam se z nikakršnimi objavami slik, razen mogoče kakšne likovne ilustracije na temo knjige same. Hvala vam za izčrpen intervju in veliko strpnosti vam želim.

Bojan: Želim vam veliko inspiracije pri pisanju naslednje knjige in veliko sreče pri iskanju založnika zanj. Pa še zveste bralce.

Bojan

Franjo Frančič

DOM

Nekoč davno, pred mnogimi leti, ko sem bil še otrok, je v mojem srcu, glavi in mislih vladala popolna zmešnjava in zmeda. Kot malega otroka so me tolikokrat selili, da nisem več vedel, kje in kdo sem. Vsako žensko, ki sem jo videval dalj časa, sem klical mama. Kako zelo sem bil potem presenečen v reji, ko mi je ženska, ki sem jo klical mama, okoli božiča rekla:

No, a si vesel, danes pride tvoja mama?

Po svoje bi moral biti srečen otrok, ker sem imel toliko mam, a v bistvu nisem imel nobene. In res, neke sončne nedelje je po hribu prišla do hiše tuja ženska, ki je nisem poznal.

Kako si Jani, si dobro? je vprašala.

Nisem Jani, Franjo mi je ime, sem ji odgovoril.

Zame si in boš vedno Jani, tako sem te klicala.

Ničesar se ne spomnim, sem vztrajal.

Kljub vsemu sem tvoja mama, je nadaljevala in na mizo natrosila kup sladkarij.

Če si moja mama, zakaj potem ne živiva skupaj? sem jo vprašal.

Sklonila je glavo in tiho rekla: Jani, zate je bolje tako.

Čez nekaj let, ko sem se preselil k njej in moškemu, ki ga nikoli nisem klical oče, sem jo razumel. To ni bilo življenje, bil je pekel. To pač ni mogel biti dom. Tam, kjer je dom, se otrok čuti varnega, spozna nežnost in toplino. Tisto malo stanovanje v montažnem bloku pa je bila kletka pekla. Kako strašno smo se ga bali! Njegove velike zidarske roke, njegovih kalnih pijanskih oči, a najhuje je bilo, da nismo nikoli vedeli, če nam bo večer spremenil v peklensko noč. To je bil strah, ki reže, ki ubija vse dobro. Zgodilo se je, da se je samo močno pijan primajal in zaspal na divanu. Oddahnili smo si. A vsak mesec enkrat, dvakrat je ponorel. Kletvice, razbijanje, kriki, udarci. Podoba, ki se mi je za večno zarežala v dušo, je, kako njegova pest zbije mamin obraz, pa čisto počasi, v počasnem posnetku pada na tla linoleja in ji iz kotička ustnic priteče curek krvi, ki postaja luža, vse večja luža. In jaz se po vseh štirih splazim do njene glave, opazujem pol zaprte oči, grimase na obrazu in ližem njeno kri, tisto slano toplo mamino kri.

Ko so me v sedmem razredu premestili v mladinski dom, nekakšno sirotišnico, sem se v sebi oddahnil. Že dolgo nisem rasel več, veliko noči sem preživel v bunkerju, ki sem si ga

skopal pri železniški progi. A tudi ta vegasta stavba, hladna in tuja, ni mogla biti dom. Začel sem bežati in se prepustil ulici. Po nekaj krajah in vlomih so me premestili v nekakšen drug dom, kjer so odločali, kam z mano. V popravni dom, v prevzgojni dom, v mladinski zapor?

In tako sem prispel na grad in postajal grajski. Še vedno pa sem bil ubogi zmešani otrok, ki ni vedel, kaj je dom. Grad je imel čisto svoja pravila, in ko si enkrat postal grajski, je del tebe vedno ostal grajski. Bele noči, boj za golo preživetje. Po dobrih treh letih so me spustili na svobodo. Rekel sem si, nič, sam si poiščem in ustvarim svoj dom. Bil sem podnajemnik v 30 sobah, kletih in sobicah, a nikjer nisem občutil pripadnosti doma.

A pravljica se je končala srečno, kot se pač morajo pravljice. Tisti dan, ko je v moje življenje vstopila moja sončna hčerka, se je nekaj prelomilo v meni. Sklonil sem se k njej in ji zašepetal na uho.

Ljubica, dobrodošla, ti si moj dom!

**KO SEM BIL MLAD, SEM HODIL V DISKO,
NA STARA LETA IMAM DRISKO.**

GREGOR B. HANN †

NEZNANKA

VIDIM TE, KO HODIŠ PO ROŽNATEM PLOČNIKU,
VIDIM TE POD KROŠNJO MIMOIDOČIH DREVEŠ,

BARVO TVOJIH OČI, KAKO SE MI RAZLIVA NA JEZIKU ...
MODRA, RJAVA, VČASIH ZELENA IN SIVA.

SPET SLIŠIM METULJE V RAZCVETU SONCA,
SLIŠIM TUDI NOČNE,

SLIŠIM TVOJE VPADLJIVO BARVITE MISLI ...
POKLONIŠ MI SLIKE V PRESLEDKU,

V PROSTORU TIK PREDEN TE ČUTIM ZA HRBTOM.

LUKA VIŠNIKAR

VRTILJAK

SVET JE TAKO POLN TRPUJENJA,
DA JE TVOJA SREČA DAR.

SVET JE TAKO POLN REVŠČINE,
DA JE TVOJE BOGASTVO DAR.

SVET JE TAKO NEPRIJAZEN,
DA JE TVOJ NASMEH DAR.

SVET JE TAKO POLN VOJN,
DA JE TVOJ DUŠNI MIR DAR.

SVET JE TAKO OBUPAN,
DA STA TVOJE UPANJE IN OPTIMIZEM DAR.

SVET SE TAKO BOJI,
DA JE TVOJA LJUBEZEN DAR.

MARTY G.

NA TLEH

Ko se zbudim,
naj vprašam,
če smem?

Naj vstanem
in grem?

Na očeh
sem vsem!

Nedeljka

DRAMA, DEPRESIJA, DRAMA, DEPRESIJA

In tako dalje začaran krog. Ob 00.30 ležim sama v totalno razmetanem stanovanju. Vsepovsod cunje, knjige, igrače, čevlji in sredi tega kaosa na udobni blazini na razmetani postelji ležim jaz, 27-letna osamljena, depresivna in razjokana ženska, ki se ne zna spraviti k sebi. Pa si rečem, dajmo napisati članek za Kralje ulice. Itak ga že pol leta obljubljam. Res sem obljubljala članek o pornografiji, ki naj bi imel naslov Čevap na ražnju. Ampak je tale totalno spontan! Kot dnevnik. Okej, zdaj pa beri. Že en mesec imam v stanovanju kaos. Pospravim samo za silo, ko je tukaj tudi sin. Takoj ko gre, pa se ponovno začne razpad. Pa sem rekla, danes bom pa res pospravila. Namesto tega buljim v telefon in si po Messengerju tipkarim z enim modelom, ki sem ga pol leta nazaj napadla, da je totalen fukfehtar, in se z njim dogovarjam za kavo, ko bom spet v Ljubljani. Na svojem fejk profilu na FB sem objavila sledeče: *Včasih je težko biti jaz. Konstantno prikrivanje posla, posel, ki ni enostaven, in zjezani odnosi iz primarne družine me dostikrat spravijo na rob živcev. Agresivni izpadi niso pri meni nič novega. Potem ko to mine, pa mi postane žal. Žal, ker ne zmorem napredovati ne glede na to, koliko se trudim, če pa že napredujem, napredujem počasi kot želva. Zato komaj čakam delo in pobeg. Tako vsaj za nekaj ur pozabim na kaos, ki me konstantno spremlja v zasebnem življenju. Pa imam terapevtko in se trudim, a vseeno imam občutek, kot da vedno bolj padam in se vedno težje pobiram. Saj jutri bo boljši dan, to vem. V Ljubljani je vsaj nekaj oseb, ki me poznajo takšno, kot sem. Brez filtrov in laganja, v katere sem prisiljena skoraj vsak dan. In ja, komaj čakam, da jih vidim, ker to so ljudje, ki mi prinašajo srečo in mir.* Dobila sem tri lajke in komentar. Vsi me imajo poln kufer, ker sem postala ogromna tečna tečka. Današnji agresivni izpad – dretje na enega idiota, ki me je peljal na zmenek, pa je po njem klical in mi razlagal, da je pod kovtrom. In se je hotel model kar k meni domov povabiti. Ko sem mu rekla, da bo to možno šele po desetem zmenku, če bo prava kemija, se je strinjal. Potem pa zvem, da je prijateljici, ki mi ga je predstavila, rekel, da ga jaz ne zanimam in da se je blazno resno zanimal za njen pokvarjeni avto in njen fucked up odnos z njenim partnerjem. Zato sem ga danes okrog 14. ure poklicala in nadrla kot prasca. Pred gostilno, polno ljudi. Mislim, da to ustreza definiciji sociopat. In kasneje sem napisala tudi oglas za resno zvezo, ki sem ga najprej poslala terapevtki. Pa še to preberite, evo: *Hojla! Za to pot se odločam, ker je zame najti nekoga primerneza v živo postala misija nemogoče. Sem 27-letna mlada mamica. Samostojna, živim sama, z bivšim partnerjem si skrbništvo deliva. Imam petletnega sina, ki je v mojem življenju prioriteta. Sem povprečne postave. Iščem izkušenega in samostojnega moškega. Obvezno samskega. Zelo sem iskrena in nerada lažem. Čeprav sem dostikrat v to prisiljena, saj svoj poklic skrivam pred okolico in družino. Moj poklic – prostitucija. Samostojna brez zvodnikov itd. Seveda razmišljam in se trudim zaposliti drugje, ampak mi to na tej točki še ne uspeva. Zelo si želim ponovno z nekom se zblížiti na čustveni ravni. Da ga lahko objamem, si z njim delim lepe in slabe trenutke v skupnem življenju. Rada bi bila ponovno zaljubljena in imela ob sebi moškega, ki bi mi ponudil ramo za tolažbo in roko za sprehode. Lahko ti ponudim stoddototno iskren odnos brez laži in prikrivanja, tolažbo in pomoč, veselje in razigranost. Rada kolesarim in hodim, rada kaj okusnega pojem in popijem. Sanjam o skupnih dopustih in kvalitetnem preživljanju prostega časa. Sem finančno neodvisna, zato me za skupne dopuste ni treba financirati. Moj tip moškega je star 30–40 let. Močnejša postava me ne moti. Vesel in razigran karakter. Pozitiven. Perverzen in izkušen. Izkušen in v življenju samostojen. Ne maram rasizma, obsojanja, stereotipov, agresije in drogiriranja. Če se najdeš v mojem oglasu in če te zanimam, mi piši. Lepo pa te prosim, da ne lažeš. Če si poročen ali v zvezi, bom slej kot prej ugotovila, zato, prosim, ne trati mojega časa. Upam, da bom spoznala svojo bodočo ljubezen. Pa dodaj še svoj mejl. Če koga zanima, naj me poišče na medover.net. Če ga bodo odobrili. Saj se nisem nič zlagala. Res si to želim. Aja, pa obsedena sem s palačinkami. Z orehovim nadevom. Mater so dobre. Vsaj to me spravi v res dobro voljo.*

Fedja Kovč

O, pa spomnila sem se danes, kako iti ven iz posla. Ampak se bojim zaradi diskretnosti. Lahko bi bila ena tistih punc, ki imajo milijone ogledov. Naslov Prostitution in Slovenia. To bi kliknil vsak, ki bi imel pet minut časa. Plačam neko vsoto Facebooku, in ta bi potem moj posnetek šeral naokrog folku po celem svetu. Problem je v tem, da bi to morala posneti v čisti temi. In si robotsko spremeniti glas. In nasploh poskrbeti tudi za to, o čem govorim, da ne izdam pri tem še kake druge punce, ki dela v istem poklicu. In z vsemi temi popravki ne vem, če bi imela prav veliko ogledov. Če se pa kdaj razve, pa lahko na ta način zažigam. Ostanimo vsaj malo pozitivni. Jutri grem delat. Za štiri dni. Se mi res ne da. Bila sem že zmenjena z enim voznikom kamiona iz Bosne, da bo moj prvi. Bil je že večkrat pri meni in je dober plačnik. Sicer poročen, pa kaj me to briga. Sva se zmenila preko FB, da bo prišel že ob devetih zjutraj. Pa sem ga prej poklicala in mu rekla: *Sori, sutra imam neke nujne stvari, možemo, da se vidimo sledeči vikend.* Ti tako nujni opravki so spanec do dveh popoldne.

Torej! V tem trenutku sem klošar po duši. Prazno dušo imam kot brezdomec denarnico. Polna nekih travm in trpljenj. Pa sin. Moja edina ljubezen, za katero zapravim ves denar, ki ga zaslužim. Brez perspektive, kako naprej. Na vsake toliko časa naletim na kakšnega kretena, s katerim postanem obsedena. Dobro, vsaj v poročene se več ne zaljubljam, to je ogromen napredek. Mi mora biti tip, ki ga dejtam, nonstop na razpolago. Kdo ga bo pa čakal, da žena zaspi, halo? Ali naj v oglas za resno zvezo dodam tudi, da sem depresivna in nagnjena k pretiravanju? No, pa mi vi, bralci in bralke Kraljev, v mislih sporočite: *Vse bo okej, uspelo ti bo!* Hvala. Imejte se lepo in imejte se radi. Vam privoščim iz vsega srca.

Afrodita

Tereza Vuk:

IZOBČENA

Foto: osebni arhiv

Danes je sreda 15. septembra in od danes naprej sem jebena židinja. Nisem cepljena, nisem testirana in nisem prebolela tega sranja od covida. Pa pizda mi materna, tok džointov smo skadili skup v letu pa pol, da enmu bi pa že lahk blo kej, če že slino menjamo. Pa ništa. Jebem ti tako življenje, še korona me ne mara. In ker nisem dobila korone, mam zdej prepoved vstopa povsod. Nezaželena. V parku za blokom gledam table, kjer piše *Na to igrišče ne smem*. Na tablah je sicer glava od psa, sam pizda, da bom počas manj vredna k kurčevi cucky. In ko sta uletela dva kriminalista do nas par dni nazaj, je eden prijavil: »Kam hodte pa scat?« To so ti novi časi. Jebeš, kaj ilegalnega mam po žepih, važn je, kam hodmo scat. In ker smo bli tok zapušeni, se niti ne spomnimo, al je rekel scat al na wc, ker lulat ziher ni prijavil. »Ja, tja gor med drevesa v šumo.« In nas začne gledat, kokr kao, to se ne spodobi. Ma, čaki mal. Pet tabel prepoveduje opravljanje potrebe psom na otroškem igrišču, vozi jih pa sem srat cel bataljon iz okoliša. Mi pa ne smemo it gor v šumo? »A je moj obraz na tabli al sem jaz jeben šnavcer?« »Ja, ni, ne.« »Torej vse štima.« In sta šla. Jebalo jih lulanje. Dokler ne obračajo žepov naokoli, je vse pod kontrolo. Sam kaj, ko moje življenje ni več pod kontrolo. Oziroma je še preveč. Kam sploh lahko še grem kot necepljena oseba? Pa pizdarija, ta kao zdravi smo zdej kao kužni. Sej mam rada črn humor, sam to je pa že mal too much. In pol je ta cepljenim še vse skup v glavo stopilo: »Jaz sem pa cepljen, ti pa ne, nananana.« Ma, marš. Pizda, se obnašajo, k da so tri svetovne vojne dal čez, ne pa sam ramo tam nastavili. Pa me ne moti noben cepljen. Sam men nej dajo mir. Najboljš, da še moj tip uvede kakšne debilne ukrepe, ko bom prišla do njega: »Alo, ljubezen mojga življenja, takoj pokaž potrdilo. Al pa ostan pred blokom. Sej veš, jaz sem cepljen, ti pa ne.« Tazga fakiča bi dobil v glavo, da si lahk nabavi dodatne pakete s porniči na tvju za forever. Sam kaj, ko na banki ne bom mogla izsiljevat s fukom. »Gospa, ne morte notr!« »Minus hočem poravnat.« »Nema ništa, sam pejmo.« K dohtarju ne, v knjižnico ne, na avtobus ne. Vse je ne.

Edin naš Mercator mam še pred blokom, pa dilerje gandže. V bistvu čist zadost za preživet to sranje. Da bomo vsi bolani in škrbasti, ko jebe. Prostovoljno cepljenje my ass. Ker nateg. In pol mi brat, k živi v Barceloni, nabija: »Jaz kle v Španiji ne poznam enga, k se ni cepil. To se sam vi v Sloveniji neki bunit.« Njegov mulc je seveda tud cepljen. »Pa še ste tko k v zaporu, kokr ste bli lani?« Pa pravijo, da smo hlapci. Očitno se je en milijon ljudi uprlo cepljenju. Če je prov ali ne, ne vem. In kaj zdej, če se moji mami kej zalomi? Ne morem do nje. Me je peljal včer taksist nekam. »Ne mi kle notr piva pit,« je začel najprej sikat. »Ne bom nč polila.« Oba brez mask, ampak pivo je blo pomembno. »Aja, pa frendu morm najprej pozvonit, da pride dol plačat.« Taksist je kr z očmi začel zavijati. »A to greš do ljubimca?« »Ma, kakšen ljubimec, frend, sej ti govorim.« »Še nikol nisem vozil ženske ob desetih zvečer naokoli, pa da je šla do frenda.« O, džiz. »Zakaj pa nimava mask?« »Jaz sem cepljen,« je rekel. No, jaz pa ne, pa sva zmagala. »A veš, da še na bus ne bom smela od jutro naprej?« »Vem, sej tud v taksi ne boš več mogla.« O, fuck. Še dobr, da res nimam ljubimca. In zdej so me izključili iz družbe. Nezaželena povsod. In tko te bojo mic po mic stisnili v kot. Ker oni obvladajo korono. Nima veze, da otroka

lahk pelješ v vrtec brez PTC jeb, ko greš k svojmu dohtarju, ga pa morš met. Kje je kle logika? Mam frendico, k se noče cepit. Ker pač zdravstvene težave pa cvika. In zdej nima druge k testiranje. Šefe na jobu časti, itak. Vam povem, da trikrat bo dobila uno pizdarijo v nos, pa bo že stala v vrsti za cepljenje: »A lahk jaz ta prva?«

In sedimo včer spet za blokom. Cepljeni in necepljeni. In en pametno prijavi: »Ej, zakaj pa nismo rekli krimičem, da hodmo scat domov?« Zakaj? Ker mam o osebnih izkaznicah vsi narobne naslove, mogoče? Zdej bo men krimič verjel, da vsakič, ko me prime scat, grem na bus, do centra, do ta pravga naslova, pol spet nazaj z busem in dalje pit pivo. Sej kriminalista sta se že tko zadost nasmejala na naš račun. Sploh ko sta šla klicat na policijo pa preverjala naše kartoteke. Smešno, a? Jebena židinja s kartoteko sem. Sem ga vprašala, če smo pridni. Pa se je začel neki krohotat, pa z roko nakazal: »Tko, tko.« Super. Zdej grem pa po vseh okoliških lokalih. Začnem pri enmu, končam pri zadnjemu. Da vidim, kok študenk me bo vprašalo po potrdilu, da mi nč ni. Sam da me ne zjebejo pa bojo vsi tih. Bom na konc čist obubožana hodila levo desno proti domu, pa vmes, k bi rigala, bi si še momljala: »Jebem ti to korono.«

Foto: 127071

Foto: osebni arhiv

Jurij B. Hudohmet

SPET TRTE OBRODILE

Jesen je tu in z njo nove skrbi zaradi pandemije koronavirusa. Lani so imeli naši kralji nemalo težav zaradi policijske ure; prepovedi zadrževanja na prostem med 21. in 6. uro jutraj (kasneje med 22. in 5.) Kam pa naj gre človek, ki mu je ulica dom? Policisti pa so jih vestno popisovali in pisali kazni.

Pandemije očitno še zlepa ne bo konec, tudi zato, ker je v Sloveniji precepljenost med najnižjimi v Evropi. Kralji imajo svoje skrbi, skrbi pa imamo tudi tisti, ki se ukvarjamo s turizmom. Ali nas bodo ponovno zaprli? Lani sem komaj preživel, ne vem pa, če bom preživel še eno takšno zaprtje in mislim, da enako velja za marsikaterega gostinca. Ampak obrnimo to zgodbo na svetlejšo plat. Jesen je tudi čas za nove začetke. Mularija gre v šolo, odrasli pa na kakšne tečaje ali druge dejavnosti. Jesen nekako zaznamuje nov začetek. Tudi ljubitelji filmov in serij bomo prišli na svoj račun, saj se vrstijo filmske premiere in nove sezone priljubljenih šovov. Fani »bondiada« smo končno prišli na svoj račun, saj je v kinematografe prišel nov

film iz te franšize, *No Time To Die*. Tudi glasbeniki nove glasbene projekte najraje izdajajo jeseni, saj računajo na efekt božično-novoletne nakupovalne mrzlice, ki se sedaj že nekaj let začneja že takoj po prazniku vseh svetih ali, kot smo včasih rekli, dnevu mrtvih, 1. novembra. Če omenim le dve legendarni zasedbi, ki bosta konec oktobra oziroma v začetku novembra izdali nova albuma: Duran Duran in Abba. Poleg tega je jesen bogata tudi z naravnimi plodovi. Dozori sadje in poženejo gobe, to je torej čas, ko strastni gobarji pridemo na svoj račun. Komaj sem čakal, da sem se lahko pognal v svoje priljubljene koticke po jurčke, lisičke in marele. Sprehod po gozdu je dober tudi za duševni mir. Pa seveda trgatev. Tistim, ki živite v vinorodnih okoliših, ni treba posebej razlagati, drugi, ki pa živimo v urbanih okoljih, pa imamo – če smo te srečo – kakšne sorodnike na deželi, ki nas povabijo na trgatev. Jaz imam na primer bratranca v Beli krajini. Te trgateve so bolj zabava kot delo, zvečer pa se seveda speče kakšen pujsek ali jagenjček in vse skupaj dobro zalije z žlahtno kapljico.

Larisa Braatz

Tu je še *halloween*, noč čarovnic po naše, iz anglosaških krajev uvoženi praznik, njihova verzija pusta, le da je njihov bolj strašljiv. In ker radi pobašemo, kar nam paše, imamo v Sloveniji pust dvakrat. Pa nič ne de. Od viška glava ne boli, tako so nam vedno govorili.

Skratka, ni vse tako črno, kot se morda komu zdi, in upajmo, da bo četrti val korone milejši, kot je bil tisti lani. Glavo gor, rame nazaj, pa gremo veselo v nov letni čas. Vsem pa želim veliko zdravja. Živeli!

DETOKS

Ugotovila sem, da me novice spravljajo iz tira. In sem rekla, zakaj pa ne bi naredila enega detoksa?

Pred leti so vsi govorili o shujševalnih kurah in osebnostni prenovi. A ni zdaj pravi čas za to?

Moj detoks: nič televizije, poročil in stikov z zunanjim svetom. Na žalost živim v mestu, pa je del »brez stikov z zunanjim svetom« malce težje izvesti. Na vsake toliko se odpravim do trgovine in kupim, kar potrebujem. Tu je nujno zlo. Vem pa, kdaj se odpraviti v trgovino in kam, da bo tam čim manj ljudi.

Priznam, občasno se prekršim s preverjanjem novic na spletu in klepetom s sosedo. Je fajn, tako kot jaz ima tudi ona rada svoj mir.

Govorim večinoma samo s tistimi, ki so mi blizu in mi ne prinašajo negativnega vajba. Tisti, ki (ni)so cepljeni, so vabljeni na obisk, če imajo dobro zalogo vicev in prinesejo kaj dobrega za jest. Pojemo zunaj na vrtu, tako lahko tudi (ne)kadilci brez težav prižgejo tisto »prepovedano« cigareto in uživajo. Podpiram le pospravljanje za seboj in higieno. Ne sprašujem o seksualnih preferencah in o cepilnih idejah ali testiranjih. To je zame nepomembno. Pomembno mi je to, da lahko brez večjih težav spijemo kavo in predebatiramo kakšno dobro temo. Ali to naredimo ta teden ali pa naslednji, mi je čisto vseeno.

Ko je večer, imam namesto doze norosti v roki dobro knjigo. Rada imam vonj po knjigah. Mislim, da je eden od filozofov rekel, da je bogat tisti, ki ima vrt in knjižnico. Pa še kako je imel prav.

Rade Nikolić

Po vsem tem času sem ostala normalna zahvaljujoč svoji dieti. Poskusite, ne bo vam žal!

Jojo

PO SVOJI POTI: RES CARICE. V KRILIH!

Ko je bilo težaško delo v kamnolomu zaključeno, so jih zaposlili kot cestarje, je povedala Marica iz Hruševce na Krasu. »Tudi dekleta. Popravile smo vso cesto od Štanjela do Podlasov.« Zanjso so kopale odpadni material iz kamnoloma, razbijale in nasipale kamenje. Ustavila sem se in se naslonila nazaj. Čakaj. Kaj?

Prebrala sem še enkrat. Ja, od Štanjela do Podlasov. Prav sem prečitala. »Tisto cesto so delale ženske?« sem se nasmehnila in očarana brala naprej, kako ne samo, da so težačile v kamnolomih in postavljale ceste, ampak so delale tudi v poljskih apnenicah. Leta 1946 so tako na primer v eni od njih celo noč vlačile brin v snegu, ko so delali apno, kurili apnenico. »Dijo bono, sej so ble prave carice,« sem se ponosno naslonila nazaj v stolu in prekrizala roke, češ, *hah, me, ženske!*. A sem si pravzaprav po krivici jemala zasluge za kar koli, saj v resnici, ko sem nazadnje ubrala tisto cesto, eno bolj posebnih iz Vipavske doline gor na Kras, je bil moj največji dosežek kvečjemu ta, da sem med vsemi porkodijoti na vrh prigurala maminega starega fiata in ga potem nisem na drugi strani skotalila direkt v Trst ... tako. Po »malo« dramatično primorsko.

Še zdaleč pa se ne bi opogumila, da bi, na primer, tisti hrib po »malce« kompulzivno slovensko speljala z biciklom, kot je dandanašnji v navadi. Kaj šele da bi cesto nanj gradila z razbijanjem kamna ali pa v apnenico vlekla brin sredi snežnega meteža, ko je ta na Krasu še imel status naravnega pojava in ne slabega vica po pol litra terana.

Ja. Bila sem presunjena. Res carice! In sigurno so bile v krilih!

Na zgodbe, kako so kraške ženske v preteklosti bile udeležene pri težaških delih, sem naletela med prebiranjem knjige *Kraški kruh: vas Kopriva na Krasu – njeni kamnolomi in kamnarji* na Primorskem skoraj hišnega etnologa Božidarja Premrla. V njej sem iskala kaj več podatkov o vasici, ki je med popisom leta 2011 štela natanko 175 duš. Nekoč pa tudi kar 35 kamnolomov oziroma jav. Kopriva, ob magistrali med Sežano in Novo Gorico, me je zanimala, ker je rojstni kraj Branke Jurca, pisateljice, ki smo jo primorski otroci v 80. letih prejšnjega stoletja imeli za totalno zvezdo že veliko prej, preden smo spoznali rokenrol ali Madonno. Ko je med obiskom naše osnovne šole v okviru

promocije bralne značke podpisovala knjige, so se mi roke tresle. Mislim, da je bil takrat samo še Dedek Mraz večji hit. In še to, se ve, samo zaradi daril. Branka pa je dejansko znala pisat! Zato sem vedela, da bom Tišlerjevo domačijo, kjer je bila rojena leta 1914 in kjer so ji ponosni krajsani postavili spominsko ploščo, uvrstila med izbrane kraje v publikaciji *Po svoji poti: 25 izletov po zgodovini žensk*. V prvi turistični vodnik pri nas take vrste, ki ga je izdalo društvo Mesto žensk v okviru projekta *Ženske o ženskah – WoW*, uredila Tea Hvala, soustvarile pa smo ga mnoge ljubiteljice in raziskovalke zgodovine žensk.

Želela sem Branko Jurca vključiti tudi zato, ker v druge preglede o ženskah, ki so pustile pečat, ni vključena. Večinoma je spregledana tudi v literarni zgodovini. Kljub svojemu bogatemu opusu za otroke in mladino. *Ko zorijo jagode* je bila ponatisnjena kar tridesetkrat in tudi prirejena v uspešen mladinski film. Pa seveda njeno dolgoletno urednikovanje Cicibana in neprecenljive zasluge pri promociji bralne značke. Še posebej pa je bilo prezrto njeno delo za odrasle, čeprav velja za prvo žensko avtorico znotraj socialnega realizma na ozemlju bivše Jugoslavije. Zato, in iz še mnogih drugih razlogov, sem vedela že od začetka dela na projektu, da bo Kopriva zaradi Branke Jurca v publikaciji.

Kar pa nisem vedela, ko sem začela zbirati gradivo, je bilo to, da bom za isti turistični vodnik pripravila tudi geslo o ženskah v kraških kamnolomih in kamnosestvu. Priznam in sram me je, prej mi nikoli ni padlo na pamet, da bi se vprašala, če so v kraških kamnolomih delale tudi ženske. Kamnolomi so vendar veljali kot zgolj in izključna domena moških. Kako sem se motila! Namreč, ne ena ali dve, ampak kar nekaj Marij, Mart, Ivank in Olg je v kamnolomih delalo vse, od administrativnih del pa do izjemno napornih, težaških del.

V tem raziskovanju pa potem od kamnolomov ni bilo daleč do kamnosekinj. Ki jih sicer v preteklosti resda ni bilo v obrti. Ženske v kamnolomih so lahko delale tudi težaška dela, nikakor pa niso imele dostopa do klesanja kamna, saj se je zanj bilo treba izučiti in tradicija kamnoseštva se je prenašala le med moškimi. A če kamnosekinj v preteklosti res ni beležiti, jih je danes veliko. Iz vse Slovenije se vpišujejo na Višjo strokovno šolo v

Pisateljica Branka Jurca, totalna zvezda že veliko prej, preden smo spoznali rokenrol.

Sežani na program Oblikovanje kamna. Zaradi tega programa so v poklicu, ki je bil nekoč rezerviran izključno za moške roke, vse vidnejše in v njem celo prevzemajo vodilno vlogo. Hah, še eno fascinantno odkritje!

Brskanje po zgodovini in sedanosti žensk v okolici, kjer sem odrasčala, me je napajalo, tako kot je, predvidevam, da, moje kolegice, soavtorice turističnega vodnika njihovo lastno raziskovanje, z neskončno željo po vedeti še, odkriti še več, še bolj pokazati svetu, kako prekleto zmoremo polagati ceste, kopati kamenje in ga tudi tolči, oblikovati v vse, od štim do dekorativnih skledic, navduševati podmladek za branje, izdelovati žeblje in sekire, voditi partizanske bolnice, splesti in sešiti pol ljudske garderobe, biti svetovno priznane okoljevarstvenice, pa ministrice, tihotapke, služkinje in vohunke in še in še.

Bilo nas je veliko. In nas je še. Ne samo v pregovorno kulturno bogati prestolnici. Ampak tudi na Primorskem, v Prekmurju, na Gorenjskem, Štajerskem in Dolenjskem. Pogumne, trmaste, vztrajne, prve v mnogih poklicih, nekatere so orale ledino, druge nadaljevale začeto ali nadgrajevale že poznano, se borile z ramo ob rami, se upirale toku, ubirale svojo pot. Ob njej pustile pečat, zaznamovale prostor, kraj, v katerem so delovale ali individualno ali kolektivno, pustile sled. Sledimo jim. Ker, dijo di buh, ma vam pravem, res so bile carice ... in pol!

Jasmina Jerant

Objavljeno v sodelovanju s spletnim portalom *mešanec.si*.

Cestna filozofija:

ZVEZA KLOŠARJEV SLOVENIJE (ZKS)

Ime

Glede na to, da nas že dolgo poznate (in vsak dan več nas je), smo se odločili, da bomo ustanovili stranko. Dolgo smo odločali o tem, kakšno ime bi si nadel, saj je to izredno pomembno. Ključno je priti med ljudi z vizijo, pa če jo uresničimo ali ne. To sploh ni pomembno. Pomembno je, da se za nekaj borimo, in za ta boj dobimo tudi dobro plačilo. Tako to gre. Sicer pa, saj veste, Bog je brado najprej sebi ustvaril in šele potem drugim. Odločitev je padla, ime stranke bo Zveza klošarjev Slovenije. To ime pove vse.

Geralt

Vemo, da bo zdaj večina rekla, da ta stranka ni za njih. Malo je sicer vidnih klošarjev, koliko pa je prikritih? Koliko jih taji, da ne živijo v blagostanju? Koliko jih živi v strahu ali z mislijo, da bodo že jutri izgubili vse? Zato smo prepričani, da bo imela naša stranka dovolj podpore, in da se bo ta iz dneva v dan večala. Nezadržno kot cunami. Tako. To je bila naša problematika z imenom, ki je za zdaj rešena. Dopusčamo možnost, da se bo glede na situacijo in bodoče politično stanje ime spremenjalo. O tem bomo govorili v prihodnosti.

Zdaj pa vas najbrž zanima, zakaj smo se odločili za nastop na volitvah. Ne gre za zbiranje denarja za drogo in pijačo (čeprav tudi to ni izvzeto iz ideje), temveč gre za to, da pridemo do oblastne pogače, saj nam je dovolj fehtanja po ulicah. Nekje v podzavesti čutimo tudi, da bi lahko (čeprav še sami ne vemo, kako) pomagali drugim sotrpinom na tej lepi sončni strani Alp. Mi smo sposobni! Kajti le tisti, ki je z ritjo podrgnil tla, lahko pomaga nekemu, ki je tik pred zdrsom. Torej smo že s te plati najbolj idealni. Praktiki so bili od nekdaj vsaj dva koraka pred teoretiki.

Naša trenutna vizija je, da najprej poskrbimo za svoje riti in potem, če bo čas in možnost, poskrbimo tudi za riti drugih. Toda zdaj je še predaleč, da bi mislili na druge. Ko bo čas, vam bomo že javili. Saj to je politično korektno, mar ne? Tako so nas naučili. Zavedajte se, da smo dobri učenci in da podrobno spremljamo politično situacijo, tako pri nas kot v svetu.

ZKS

ŽIV MRLIČ

Tako je, kot bi že umrl, morda celo slabše. Po smrti me ne bo nič več bolelo, ne bom smrdel, nihče se ne bo delal norca iz mene. Ko bom zaustavil ta svet, in upam, da bo to čim prej, bo šla moja duša k Bogu. Mogoče bom celo prepoznal duše umrlih, ki sem jih imel rad, kolikor sem sploh bil sposoben imeti koga rad, ker mi zdravniki z zdravili že 40 let brišejo spomin. Tako da se spomnim zelo malo.

Vse sproti pozabim, proklet naj bo dan, ko so me odpeljali na psihiatrijo. Ampak želje imam še vedno. Da bi imel mir v duši, pa družbo, pa denar, pa zdravje. Mlad ne bom nikoli več. Že pri sedemnajstih sem najebal za celo življenje. Nekaj sem se trudil narediti šolo, pa iti v službo, pa delati, pa imeti družino. Vse sem zajebal. Res sem luzer. No, zdaj se pa počutim kot mrtev luzer. Marsikdo mi privošči, da trpim, jaz pa si želim, da bi čim prej umrl.

Rad bi voščil živemu prijatelju za rojstni dan, pa sva se skregala, ker se nisva razumela. To se mi ponavlja že celo življenje, vsi so me zapustili. Ali sem res taka smet? Bolan, slinast pes? Nikoli več me ne bo imel nihče rad. Res se počutim, kot da sem mrtev.

Kavica

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

BROJNIKI

Brojniki. Broj. Brojiti. Številke šteti. Matematiki. Matematična fakulteta je Brojnička fakulteta.

Nov hrvaški izraz. Tako kot je helikopter po novem zrakomlat. In kako pravijo na Hrvaškem krasti? Odtuđmaniti. Ko dobiš državno firmo za eno kuno. Tako nekako kot pri nas.

Pa še vic o Tuđmanu. Vidi Ankica nagega Franja v kopalnici. Vzklikne: »O, Bože.« On ji reče: »Stokrat sem ti že rekel, da sem doma zate samo Franjo.«

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

NEK CESTNIH AJ

TEST

Edini test, ki sem ga opravil pozitivno, je bil alkotest.

Robert Žerjav, Lesce

JACK RAZPARAČ

Pred dnevi sem ugotovila, da veliko število ljudi ponujanje časopisa Kralji ulice še vedno enači z žicanjem. Kaj nihče ne pozna zgodovine prodaje uličnih časopisov?

Morda se vam v glavi pojavi slika iz starih filmov, ko so otroci in odrasli po vseh svetovnih ulicah prodajali sveže tiskane izvode. Vmes so glasno najavljali pomembne novice. Sama se vedno spomnim na Jacka Razparača, ko so ljudje masovno kupovali časopis, prodajalci pa razglašali, da je bila ubita še ena ženska. Je bilo to žicanje? Seveda ne, normalna prodaja pač.

Greimo nazaj v sedanost. Zakaj ljudje čim pomislijo na brezdomne, pomislijo na žicanje? Ljudje so žicali, in to še vedno počnejo, ampak to nima nobenega skupnega imenovalca s ponujanjem časopisa KU. Časopisa nihče ne dobi zastonj. Prav vsak, ki ga ponuja, ga prej kupi po polovični ceni. Nihče tudi nikogar v nič ne sili, če ne želiš kupiti, pač odideš dalje. Res, da obstaja nekaj izjem, ki imajo ponavadi le en izvod časopisa, so brez članske izkaznice, vsiljivi, nesramni, vendar verjemite, to več niso naši člani. Trudimo se, jih opozarjamo, tudi prijavimo, če je treba, ampak več kot toliko ne moremo. Po izjemah ne smemo soditi celote. Osnova vsake prodaje je blagovna menjava: jaz tebi, ti meni. Žicanje ni dovoljeno, ne zaželeno. V časopisu so na tretji strani pravila ponujanja časopisa jasno opredeljena. Preberite si jih.

Nina Stepanovič

KODIRANO SPOROČILO

Šahist pogleda v nebo in vidi računalničarja.

Marko Lisjak

ANEKDOTE IZ PRODAJE

BAJKERKA

Zapihal je hladnejši jesenski veter in naznanil, da je poletnih, brezbržnih dni konec. In končno so se tudi domačini začeli vračati s tako pričakovanih dopustov. Namesto tujih turistov zdaj po ljubljanskih ulicah mrgoli Slovencev, ki se nejevoljno vračajo v vsakdanjo norijo. Bil je ponedeljek, ko sem se utrujena od vikend pohoda na Veliko planino odpravila na svoje ustaljeno prodajno mesto. Nič kaj dobre volje sem se vseeno potrudila in prijazno nagovarjala mimoidoče. Tako je proti garažni hiši stopicala gospa. Ogovorila sem jo in ji ponudila tekoči izvod časopisa. Ravno ko mi je uspelo izustiti besede »vam smem ponuditi«, se je mimo naju na kolesu pripeljala punca in ujela ponujanje revije. V hipu je obrnila glavo in pritisnila na zavoro. Stopila je s starega kolesa, odstranila masko z obraza in se mi nasmejala. »Jaz bom kupila en izvod,« je rekla. Presenečena, saj oseb na kolesih ali skirojih ne ogovarjam, ker predvidevam, da se jim muči, sem ji izročila izvod Kraljev ulice, punca pa mi je v roko stisnila pet evrov in manjšo tablico čokolade.

Izmenjali sva še nekaj besed, in preden se je poslovila in s svojim železnim konjičkom odpeljala naprej, mi je zagotovila, da se bo naslednji mesec ponovno oglasila.

Špela

ODURNO BOGATA

V Kamniku so mi gospa med ponujanjem časopisa rekli: »Veste, kaj sem slišala? Da imate veliko hišo in veliko denarja.« V Novem mestu nekateri govorijo isto oziroma da sem najbogatejša v tej dolini. Nekdo drug me je žalil: »Delat pejt, packa debela.« Veste, kako me to boli. Imam skoraj 32 let delovne dobe, delala sem tri izmene, da smo lahko kupili parcelo, na kateri smo zgradili hišo. Po ločitvi jo je dobil bivši mož, ki me je želel ubiti. Zdaj živim v avtu.

Kaja

Dogodki:

KRALJEVSKI IZLET NA MORJE

1. septembra je Društvo Kralji ulice za socialno ogrožene, ki si dopusta na morju ne morejo privoščiti, organiziralo enodnevni izlet na izolsko obalo. In povem vam, da smo ga bili po dolgem letu in pol negotovosti in upoštevanja vladnih ukrepov ter omejitev res nujno potrebni.

Tako smo se na težko dočakano sredo zjutraj zbrali pred dnevnim centrom na Pražakovi ulici. Kljub jutranji uri in v Ljubljani precej oblačnemu, kislemu vremenu smo se z maskami na obrazu vkrkali na avtobus. Med potjo smo tradicionalno prevzeli še donacijo sveže pečenih krofov Don Don in nato nadaljevali vožnjo. Res smo bili neučakani, in ko smo okoli desete ure končno prispeli na izolsko plažo, so se nasmeški na obrazih navzočih še povečali. Raztegnili smo brisače ter razdelili krofe, sendviče in vodo. Najpogumnejši smo takoj skočili v morje, drugi so se pogovarjali, kartali ali balinčkali. Po celem dnevu skakanja in razposajenega druženja so nam zakrulili

Foto: Žigažaga

Foto: XanderZ

Katja, Milan, Kata in Matjaž balinčkajo. Katja je spektakularno slabo metala, smer meta ji je sicer delala precejšnje težave, a so jo drugi pri njenih ostrih ostrostrelskih prizadevanjih podpirali. Zmagovalec obračuna je bil Matjaž.

želodčki in nas opozorili, naj v bližnji restavraciji naročimo pice in pečene kalamare. Tipična primorska hrana ob spremljavi šumenja valov, ni ga lepšega! Po obedu smo se nekateri odpravili na sprehod po Izoli in si tam privoščili še sladoled, drugi pa so še naprej uživali v druženju na plaži. Proti večeru smo se še zadnjič pognali v morje, nato pa se odpravili proti Ljubljani. Tako mirnega izleta, brez vpitja in incidentov, se res ne spomnim. Preživeli smo krassen dan, ki nam bo ostal v zelo lepem spominu. V imenu vseh udeležencev bi se rada zahvalila Društvu Kralji ulice za čudovit dan. Taki izleti so dobrodošli in upam, da jih bo v bodoče še več.

Špela

IZLET NA RAKITNIŠKO JEZERO

Najemniki enot na Knoblaharjevi 24 in zaposlene na Društvu Kralji ulice smo se odločili, da se tokrat odpravimo na jezero Rakitna. Pred tem smo bili na Debeli peči in na morju. Jezero je zanimiv ostanek zgodovine. Ker je prežeto z algami, je voda močno zelene barve, podobno kot Ljublanica. A v bistvu nihče ne ve, zakaj je v resnici voda zelena (če morda veste, mi sporočite v uredništvo).

Začelo se je zjutraj, ko me je s trkanjem na vrata zbudila zaposlena na društvu. Zalepljen sem se oblekel, nato smo se z najetim kombijem odpeljali na pot. Vožnja nas je vodila mimo Iga pa vse do Preserij, tam v Preserijh in Velikih Blokah je duša moje rodbine. Ko smo prišli tja, sta nas presenetila lepota narave (ljudi ni bilo) in umirjeno zeleno jezero z vidnimi krogi, ki jih na gladini sprožijo ribe. Peš smo se odpravili v hrib in kmalu opazili specifične hiše tistega kraja, z dvojnimi strehami, nagnjenimi pod kotom 35 stopinj, ki segajo vse do tal. Smreke, kamni in narava so zaradi ostrih vremenskih razmer, od burje do obilice snega pozimi, v tem kraju že bolj istrskega porekla, zato je narava trpežnejša in bujna. Nikomur ni bilo jasno, kaj tam dela 6 x 8 metrov dolg jambor, ki je tam razstavljen na ogled. Fascinantno, ko vidiš nekaj tako čudnega.

Foto: Maruša Ivancić

Po balinčkanju in badmintonu smo nekaj dobrega pojedli v bližnjem hotelu, našli pa smo tudi eno dežnikarico v gozdu. Izlet smo zaključili izmučeni, in ko sem prišel domov, sem se samo še ulegel in se spočil. Gremo še kam. LP

Sony

ČE GORA NE PRIDE DO TEBE, PRIDEŠ PA TI DO NJE

Alpska divizija je v avgustu dosegla pomemben preboj: pretolkla se je nad 2000 metrov nadmorske višine. Pot je bila tako trnava in boj tako hud, da me je Sony kot odgovorno za ves ta nesluteni napor za kazen določil, da o tem raportiram. Obljubila sem, da bom – a brez olepševanj. V ranem jutru, ki je bilo rano tudi za moje spalne navade, sva s sodelavko izvršili brezkompromisen nabor pohodnikov. Nekateri so spočetka verjeli, da bosta njihovo jadikovanje in upor zabrenkala na strune usmiljenja dveh tako zvanih socialnih delavk, a se bolj ne bi mogli motiti. Divizija je potrebovala vse svoje člane. Manj jamrajoči del posadke je pripravil menažko, le uro in petnajst minut za planirano uro odhoda smo se odpeljali iz svoje baze. Sony, ki je ravno

Ranljiva sekcija

Foto: Maruša Ivančič

na ta ključni dan pogrešil svoj legendarni planinski nahrbtnik, je sendvič pospravil kar v hlačni žep (in ga na mojo grozo od točno tam tudi izvlekel v avtu).

Do izhodišča na poključskem klanecu smo prispeli s pesmijo na ustih, municijo v obliki pijače, jedače in rezervnih oblatic pa smo si razdelili tisti, ki smo nahrbtnike sploh imeli, kar se je kasneje izkazalo za hudo strateško napako.

Prvi klanec naše divizije še ni uspel zdesetkati, je pa zato planina ob Blejski koči terjala prvi dve žrtvi, ki sta, očarani nad čredo krav in enim oslom, zaspali na travniku. Čeprav se najprej ni zdelo, da bo to ključno vplivalo na moralo preživelih, se je posadka razklala. Tisti brez dodatnih obtežitev (in z nekoliko več kondicije) so ošabno in nekolegialno zbežljali naprej in pustili najranljivejše za sabo. Ranljivi so bili zato še bolj ranjeni in so svoje rane opisovali na mnoge slikovite načine, namesto da bi se osredotočili na napad klanca. Večkrat so poskusili tudi dezertirati, a se je prav Sony izkazal v vlogi (re)animatorja, pa čeprav je tudi sam klecal pod bremenom gore in gojzarjev (prav on naj bi namreč imel neznosno težek model obuvala, ki mu je onemogočal lahkotno preskakovanje skalovja). Sekcija ošabno-fit, ki je vrh Debele peči dosegla z veliko prednostjo, se ni veselila dolgo, saj je ugotovila, da ranljivi nosimo njihove prehranske zaloge. Pod pretvezo kolegialnosti so nas večkrat poklicali po radijski zvezi ter bodrili, da bi čim prej prilezli do njih. V hudih bolečinah in objokanih lic nam je to končno tudi

Foto: Maruša Ivančič

Ošabno-fit sekcija

uspelo, od sreče pa se potem tudi nismo hudovali na ošabno-fit člane. Pomalicali smo skupaj s kavko, ki je pojedla en naš sendvič, s salamo vred. Pot navzdol se je prehodila kar sama, spotoma smo iz sna prebudili obnemogla člana, presenečena, da sta namesto vrveža na Kongresnem trgu ugledala krave in kravjake. Posadka je nato žal zmogla le še kosilo, v Ljubljano pa smo pripeljali trupla. Dragi moji divizionisti, čeprav vas veliko(krat) hecam, vedite, da sem ponosna na vse nas, ki smo se udeležili bitke, in se zelo veselim novih!

Večno vaša

Maruša Ivančič

MORJE Z DRUŽINAMI

24. avgusta smo s socialno ogroženimi družinami odrinili na kopalni dan. Ob 8.00 smo se zbrali pred dnevnim centrom na Pražakovi. Izleta na morje smo se veselili, saj je bil oddih, pa čeprav le za en dan, še kako potreben. Avtobus je ob 9.00 odpeljal iz Ljubljane proti Izoli, otroci so na poti proti morju gledali risanko Poštar Peter. Izbrali smo si plažo Simonov zaliv, kjer smo si poiskali svoj kotiček miru in senco po želji. Ko smo razgrnili brisače, smo razdelili sendviče in krofe Don Don ter sadje in različne prigrizke, najbolj neučakani pa so takoj skočili v morske valove. Za kosilo smo si v bližnji piceriji naročili pice in se med obedovanjem od srca nasmejali, ko nam je galeb odtujil kos kruha. Nato so šli nekateri na sprehod po izolški obali, drugi so počivali v senci in se kratkočasili z družabnimi igrami, tretji pa smo čofotali v vodi. Na poti nazaj v Ljubljano so otroci gledali risanko Alvin in veverički.

Foto: Laura Lugaric

V skupnostnem prostoru Točka smo dan pred začetkom pouka organizirali tudi piknik. Otrokom in mimoidočim smo ponudili sadje in sok, prigrizke, mini hot doge in sladoled. Nekateri otroci so se šole veselili, drugi malo manj. Društvo Kralji ulice se za donacijo krofov zahvaljuje podjetju Don Don.

Klara

Foto: osebni arhiv

Mariborska scena:

Renato Volker – Rene

NAJDI SVOJ MIR

Petek. Šest zjutraj. Spet na vlaku. Redni pregled krvi. Ja, iz Maribora se vsake pol leta peljem na infekcijsko v Ljubljano in potem čez nekaj mesecev na onkologijo, na odvzem krvi. Ker v Mariboru tega verjetno ne znajo. Mi si spuščamo kri pozimi, ko so koline. Včasih se je to počelo na veselicah. Kje so ti lepi časi. Iz nekega razloga mi sicer pripada zasebni prevoz z osebnim avtom in šoferjem. Ne uporabljam ga več, ker imam kot invalidski upokojenec zastojni prevoz z vlakom. Pustimo doplačila.

Enostavno se mi ne zdi prav, da bi tako izkoriščal sistem. Je pa res, da nekemu šoferju kruh odžiram. Vedno bolj očitno je, kako si nas v zdravstvu podajajo, da vzdržujejo svoje službe. Tokrat grem na pregled v Ljubljano zadnjič, ker bom v bodoče zahteval odvzem krvi v Mariboru. Ali pa ga ne bo. Aubiks, pa čreva na plot.

Če je to moj največji problem, sem še dober. Pa ni. Mojih problemov se je z leti nabralo toliko, da ne vem več kam z njimi, zato jih tlačim v pisanje, da se jih znebim. Ena mojih obsesij je v zadnjih letih Facebook.

Neverjetno, v kaj vse se upokojeni, zdolgočaseni človek vtakne. Objavljam neke misli, ki so vsake toliko zanimive sto ali več ljudem, in tudi take, ki jih nihče ne posvoji. Pametujem, modrujem, razpravljam in komentiram. Nakladam. Razburjam se ne več. Zamere in jeza nimajo več kaj početi v mojem življenju. Enostavno zapisujem misli, ki so včasih zanimive, drugič vprašljive in tretjič čisto abotne in vsake toliko butaste, celo vulgarne. Ampak to so moje misli in nobene se ne sramujem. Ja, kakšno bi kdaj povlekel nazaj, pa je ne. Moji zapisi so copy paste mojih misli. Zapisi so lahko zametki dejanj. Skozi dejanja rastemo. Rast je vse. Boj se lastnih misli in nekdo ti bo ponudil svoje. Zamolči lastne besede in slej kot prej boš ponavljal tuje. Ne ukrepaj in nekdo drug te bo vodil.

Ljudje smo se začeli bati lastnih misli. Prepogosto jih obdržimo zase in po času zorenja, ko bi lahko obirali njih sadove, začnejo v nas gniti. Nekatere so lahko zametek novih, večina pa enostavno tvori smrdeče plasti obžalovanja, jeze, frustracij in zamer. Kdor molči, stotim odgovori? Ne. Kdor molči, znori. Molk je smrt.

Izjema je Miša. Ona je Življenje samo. Elik sir.

Kaj se je zgodilo, da smo postali tako površni sogovorniki? Zakaj tako hitro eksplodiramo in trmarimo? Kam je šla toleranca? Kje je kultura dialoga? Zakaj razbijamo ogledala?

Z informacijsko dobo nam postaja vse bolj jasno, kako zlagana so naša življenja. Resnice na dotiku blazinic prstov nam vsakodnevno kvarijo in pačijo slike, ki so naložene v naši zavesti in podzavesti. Mnogokrat sem popolnoma zmeden, komu in čemu verjeti. FB-komentarji so včasih kot minsko polje mnenj. Spomnijo na oralni seks. Malo bolj stegneš jezik in si v riti. Block. Je pa res, da če na FB vsake toliko nisi blokiran, delaš nekaj narobe.

Kako preprosto je bilo življenje, ko smo še verjeli, da ljudje, v katere verjamemo, verjetno verjamejo, da verjetno delajo za skupno dobro. Nikoli me ni motilo, da so imeli eni več kot drugi. Uravnilovke ne podpiram, ker se zavedam, da nekateri žal ne zmorejo sprejeti blagostanja, ki jih obišče. Prav tako mi je jasno, da lahko eni na enih področjih damo več kot drugi. So področja, na katerih sem popolnoma nemočen in se zanašam na sodelavce. Zaupanje je ključ do skupnega uspeha. In ravno tukaj se te dni stvari zlomijo.

Foto: Badar

Kdor redno spremlja dnevne novice in lahko iskreno reče, da razume, se strinja in mirne vesti spoštuje in uresničuje vladne ukrepe, se mi lahko samo smili. Ko opazujem mamogledati TV dnevnik, se mi zdi kot mali otrok, ki mu razlagaš ulomke. Saj se trudi, ampak v končni fazi ne razume. Namen teh informacij itak ni razumevanje, ampak slepo sledenje. »Milicija trenira strogoču.« Včasih mamog s povzdignjenim glasom prepričujem, da ni pametno verjeti vsega, kar ji prodajata Darja in Edi. Včasih skupaj pogledava alternativno mnenje in se malo pomiri. Pritisk jo daje. Želodec ni več pravi. Utrujena je. Na trenutke je hudo. Samo predstavljam si lahko, kako je tistim, ki se nimajo s kom pogovarjati in so dobesedno odvisni od škatle v kotu dnevne sobe. Kaj bi dal, da bi moji vnuki po zajčkah na TV-ekranih smuknili v kopalnico in potem mirno zaspali. Če nabava nove, četrte mariborske peči za kremiranje kar koli ilustrira, se jesenske risanke za lahko noč v DSO jih ne veselim.

Ustavno sodišče je že dvakrat razsodilo, da maske ne spadajo v šolo, mi pa še kar vztrajamo. En ravnatelj je postavil prava vprašanja, pa so ga skoraj linčali. Tvoj notranji glas te ne bo nikoli izdal. Ne tisti, ki si ga, po liniji manjšega odpora, sam podtakneš, da se prisiliš v navidezno sprejemanje situacije, ampak oni, ki ga nočeš slišati, ko ti potrka na vest in te opomni, da je vse odvisno od tebe. Vse.

Sam težko zaupam človeku, ki po nekem protokolu izpolnjuje tabele in predvideva moje zdravstveno stanje. Težko zaupam očem za masko, ki se vidno bojijo mojega dvoma. O ja, tudi oni se bojijo nas. Tudi njim nekdo laže. Zavedajo se, da so se do te mere kompromitirali, da bo trajalo precej časa, preden jim bomo spet zaupali. Žalostno je, da je avtoriteta v ordinaciji pacient. Hkrati pa je prav, da zdravnike snamemo s piedestala in jih vidimo kot ljudi, ki jim dvom ni dovoljen. Redki ga zahtevajo. Tistim pa kapo dol. Upam, da oboji najdejo svoj mir.

Te dni je mama praznovala osemdesetletnico. Obkrožena z otroki, vnuki in pravnuki je gledala košarko in jedla kosilo. Malodane solzna je dala izjavo za TV. Idina idila.

Jutrišnji piknik pri sinu odpade, ker gre vnučinjin razred v izolacijo. Ena sošolka na testu pogrnila in cela naša familija bo stradala čevapčičev. Kriza.

Pol pa naj človek ne bo zmeden. Še dobro, da sem, ko to berete, že nazaj v Bosni. Tam sem našel svoj mir, ki ga privoščim tudi vam. Pa četudi doma pred škatlo v kotu dnevne. Bog ne daj spalnice. Tam bodite divji. »Tako ti je mala moja ...«

Foto: arhiv KU

Klavdijin zdravstveni kotichek:

Klavdija Stanonik, Društvo Stigma

MEDICINSKA PEDIKURA V DNEVNEM CENTRU KRALJI ULICE

V okviru Operativnega programa za izvajanje evropske kohezijske politike (2014–2022) Ministrstvo za zdravje koordinira program Razvoj in nadgradnja mreže mobilnih enot za izvajanje preventivnih programov in programov zmanjševanja škode na področju prepovedanih drog. Gre za deset programov terenskega dela z uporabniki prepovedanih drog v izbranih nevladnih organizacijah in zdravstvenih institucijah, ki zajemajo aktivnosti preventive, zmanjševanja škode, zdravljenja in zdravstvene rehabilitacije.

Vsak ponedeljek med 12.00 in 14.00 nudim brezplačno medicinsko pedikuro v dnevnem centru Društva Kralji ulice. Je kar veliko dela. Na Društvu Stigma, kjer sem zaposlena, so mi namreč odobrili nakup materiala za izvajanje medicinske

pedikure. To je specializirana storitev, pri kateri naslavljamo in odpravljamo težave stopal, kot so vraščeni nohti, ragade in razpoke na petah. Odstranjujem kurja očesa, otiščance in lepo uredim nohte. Poleg medicinske pedikure nudim tudi oskrbo ran. Najpogostejše oskrbujem *ulcus cruris*, ki se pojavi na goleni. To je kronična golenja razjeda, ki se kaže kot odprta rana, najpogostejše pa se pojavlja na nogah. V pomoč so mi peroksid, jodove obloge in sterilne gaze. S svojim delom sem zelo zadovoljna in sem vesela, da lahko strokovno pomagam.

Vse, ki potrebujete kaj od naštetega, vabim, da se oglasite v dnevnem centru Društva Kralji ulice vsak ponedeljek med 12.00 in 14.00. Lahko poveste tudi svojim prijateljem in znancem.

Foto: covantnyc

PAPARAZZI ZA REVEŽE

Priloga Društva slovenskih pisateljev Vrabec Anarhist se tako kot spletni portal imenuje po neuklonljivem ptičku iz romana Ivana Cankarja Hiša Marije Pomočnice, ki se je na vsak način hotel prebiti na svobodo in ga lahko razumemo kot simbol večne utopije. Čeprav je vrabček v romanu nesrečno končal, smo ga oživili v prepričanju, da mora biti svoboda temelj družbe in ustvarjalnosti. Prilogo urejata Igor Divjak in Neža Vilhelm.

Foto: osebni arhiv

Sara Afzali, pesnica, ki je v Slovenijo prišla iz Irana

OGLEDALO

Stara sem bila več kot 20 let, ko sem prvič v ogledalu zagledala svoje golo telo. Vse do takrat še nikoli nisem tako jasno videla svojega telesa. A ta podoba ni trajala dlje kot nekaj sekund.

Bilo me je namreč sram.

To, česar sem se zavedela tisti trenutek in česar so se na tisoče let zavedale ženske pred mano, je bila sramota. Nekaj, česar sem se morala sramovati.

Telo in lasje, ki moške zavajajo na kriva pota in v grešnost. Zato si moramo oboje zakrivati.

Nekaj torej, telo, ki ni namenjeno nam, saj nam ni dovoljeno izbrati prekrivala zanj. Moški so tisti, ki sedejo in odločijo o tem, kako nas bodo zakrili.

A tu ne gre za prekrivalo. In telesa naj se sploh ne omenja. Že če bi ga omenila ...

Moški namreč ne postanejo grešniki le zato, ker obstaja kak določen del ženskega telesa, ampak tudi zaradi govorjenja o njem. Zaradi poimenovanja.

Zaradi tega o telesu ne smemo govoriti. In ne smemo pisati o njem. Naš vrat, naše prsi, naši boki, naš pas, naše noge itd. so prepovedani.

Bistveno je, da ko se določene besede ne smejo izgovarjati ali zapisovati, ne obstaja več razprava o njih. In ne smemo spominjati njihovih pomenov. Pomeni, ki so bili sto in stokrat prebrani v ženska ušesa, so zdaj postali navada.

Knjige, filmi, gledališke predstave, članki, predavanja, koncerti, slike, ilustracije in fotografske razstave, vse, kar vsebuje sled ženskega telesa, je cenzurirano in odstranjeno. Iz prikazovanja in govorjenja.

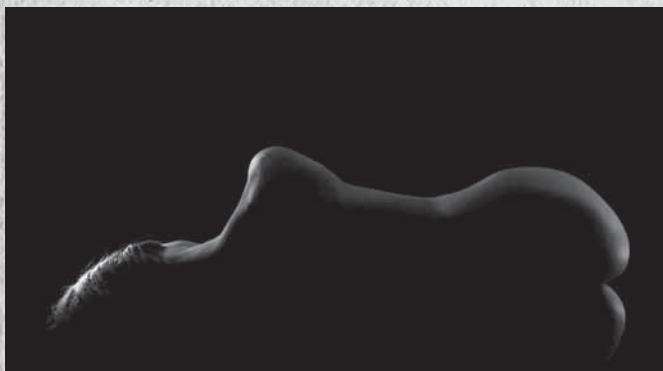

Foto: Roby0059

Foto: Sakkanan Norkaew

Fotografiji sta simbolični

Ker vse ženske vemo, da so naše besede in fraze izbrisane pred vsako objavo ali uprizoritvijo, jih nočemo oblikovati v nove pripovedi.

Žalosten del tega procesa je, da ženske najprej cenzurirajo same sebe. Saj vedo, da bo cenzor te besede, če jih bodo napisale ali jih izgovorile, odstranil.

In ko se besede cenzurira, se odstrani tudi del vznemirjenja, občutja, strasti, čustev, kulture, literature in umetnosti.

Poleg tega, da so ženske zaradi tega ponižane, šibke, izobčene in manjvredne ter jim ni dovoljeno videti velikega dela življenja in človeštva.

In zdaj ne gre drugače, kot da začnemo govoriti in pisati o tem, da preženemo sramoto in strah.

Moramo govoriti in pisati, da bodo besede tekle kot kapljice vode. Da bodo postale reka. In se bo mlinsko kolo lahko premaknilo. In bo pšenica počasi postala moka. In bomo pekle kruh.

Besede bomo dale ljudem.

Prevedel I. D.

Igor Divjak

MUANIS SINANOVIĆ: ŠAHA NE MOREMO DOJETI S PRAVILI DOMIN

Pogovor z Muanisom Sinanovićem o zbirki Krhke karavane, ki je letos prejela nagrado kritiško sito in bila nominirana za Veronikino nagrado.

Zbirka Krhke karavane je zasnovana kot potovanje. Navezujem se na citat Rumija, perzijskega pesnika iz 13. stoletja: »Naša karavana ni karavana obupa.« Potovanje po tvoji zbirki je torej optimistično kljub času, ki ni preveč optimističen.

Zagotovo je v zbirki prisoten vitalizem, ki je tudi utemeljen na neki realni, življenjski podlagi, istočasno pa gre tudi za vitalizem v političnem smislu. Ne v eksplicitno dnevopolitičnem smislu, ampak kot drža, ki je mogoča v nekih emancipatornih gibanjih, znotraj emancipatornih idej. Zdi se mi, da danes pogon, volja in notranja moč pogosto umanjajo, ne zgolj zaradi zunanjih dejavnikov, ampak zaradi samonanašalne depresije, obupavanja, ki je utemeljeno tudi na tem, da pravzaprav ni idej, na katere bi se oprli pri vzpostavljanju pogojev življenja, ki bi bili zadovoljivi za čim več ljudi. Tu gre tudi za duhovno držo, za duhovni odpor, ki bazira na sufijskih idejah in praksah. Eden izmed njihovih največjih nosilcev pa je bil Rumi. Seveda ta vitalizem ni eskapističen, ne želi se izogibati obstoječim problemom in grožnjam. Na to nakazuje tudi drug citat skupine Avtomobili, ki govori o razočaranju nad lastnim bivanjskim okoljem, minevanjem in življenjem, ki teče v prazno.

Zanimivo, da si citiral slovensko skupino iz 80. let, njihovo lepo pesem Skozi leta.

Pesem je lepa, je pa tudi izbrana zato, ker izhaja iz obdobja osamosvajanja in obljube novega začetka, ki pa se ni realiziral. Zdi se mi, da je ta pesem v nekem smislu vizionarska, saj izraža občutje dela generacije tistega časa, ki pa je po svoje enako občutju dela moje generacije.

Eden izmed ključnih elementov te zbirke je telo, ki pa ga ti ne razumeš zgolj kot materialno telo, če prav razumem.

Seveda je tudi materialno telo, ne gre za neko angelsko ali zgolj metafizično telo, ampak v samem tem materialnem je že nekaj metafizičnega. To telo je ves čas v stiku z zunanjo materijo skozi čute. Stvari nas neprestano nagovarjajo skozi čute. Ne gre za gole reakcije na ravni kemijskih ali živčnih odzivov. V vsakem živčnem odzivu je prisoten pomen. V vsem, kar zaznaš kot slišano, je nek pomen, ki je prijeten ali neprijeten. V svetlobi, stvareh, ki jih vidiš, drevesu, mestni krajini. Vse te stvari so zate, ti nekaj pomenijo, ne morejo ti pomeniti ničesar. Gre za neko mistiko same materije. Mistika je v samih stvareh in objektih, s katerimi se ves čas srečujemo.

Ta zbirka je precej čutna. Pomen se razodeva tudi v na videz banalnih zadevah, kot je hrana. A ta pomen ni enoznačen.

Ni enoznačen, je pa pomen, ki ga pogosto spregledamo v vsakdanjem življenju.

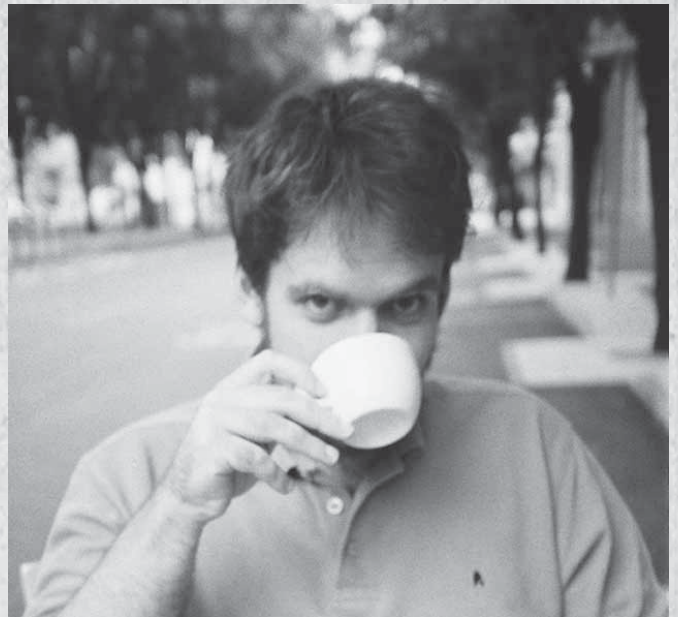

Foto: arhiv MS

Slovenska pesniška tradicija je po eni strani precej čutno zadržana, ko preide v čutnost, pa postane ekspresionistična. V tvoji zbirki pa zaznavam blago čutnost, ki je nekaj novega.

Mogoče, a se nisem izogibal vplivom sodobne slovenske poezije, predvsem zdajšnje srednje generacije, čeprav sem včasih z njo tudi polemiziral. V številnih pogledih čutim sorodnost s poetiko Primoža Čučnika, ki skozi igrivost odkriva mrtve kote sveta, detajle, reže, ki jih navadno ne vidimo in skozi katere pronica svetloba. Čučniku verjetno nista tuja, če dam njega kot primer, improvizirana glasba in jazz, to dvoje in skupnosti, ki se ukvarjajo s to dejavnostjo, so imeli vpliv na oblikovanje zbirke. Verjetno bi lahko omenil tudi vpliv poezije Miklavža Komelja in tega, kako on zgoščeno razpira določena brezna ali pa tudi izvore svetlobe v svetu, paradokse, ki so nabiti s pomenom in barvami.

V knjigi si nekaj pesmi posvetil Sarajevu. Opisuješ ga kot mesto, ki ti je blizu, obenem pa tam nisi čisto doma, pesniški glas govori o njem kot tujec.

Vprašanje je, kdo je sploh doma v Sarajevu, ali Sarajevo lahko komu sploh zares ponudi občutek domačnosti. Skozi stoletja je bilo kotel, v katerem so poskusile sobivati različne skupnosti, od razrednih do versko-etničnih. Sarajevo je kraj, ki se vedno znova sestavlja, in mogoče je zato tudi lahka tarča. Skrit je v kotlini, a ravno zato je tudi izpostavljen sredi hribov, ki ga obdajajo. Bošnjaki iz Sandžaka, od koder sta moja starša, imajo nek prekaren odnos s Sarajevom. Po eni strani gre za matico, a tam vlada elitizem, ki izključuje ljudi, recimo Bošnjake, iz drugih delov nekdanjega skupnega prostora, še posebej pa iz Sandžaka. Istočasno pa je to mitski kraj, ki je po svoje zgled iskanja sobivanja pogledov in skupnosti, ki se na prvi pogled izključujejo. Ne smemo pozabiti, da so Judje, ki so bežali iz Španije, našli svoj dom v Sarajevu in tam bivali več stoletij do

druge svetovne vojne. Čeprav sobivanje ni vedno uspešno, mu to stalno iskanje, razpadanje in povezovanje daje nek čar.

Karavane v naslovu zbirke nakazujejo na skupnost, množino, in tudi v pesmih pogosto uporabljaš subjekt v prvi osebi množine. Kot da bi hotel sporočiti, da danes nihče ni več izključen iz krhkosti in nestabilnosti.

Tako, ja. Ne gre za množinski subjekt neke gotove skupnosti ali za poceni iskanje identitete, ampak za »ghost« skupnost, za nevidno vez med ljudmi, nekaj, kar ljudi povezuje, razdvaja in spet znova povezuje. Tu je impliciran generacijski glas, pa ne z vidika očitne pripadnosti generaciji ali navdušenja nad lastno generacijo, ampak na podlagi določenega občutenja sveta in nezmožnosti, da bi se to občutenje artikuliralo. Pogosto ta prva oseba množine izraža nezmožnost, da bi se množina zares uveljavila, zato vsebuje tudi ironičen podton, ki so ga ljudje mogoče večkrat spregledali.

Tomaž Šalamun pa je v naši poeziji z verzom »utrulil sem se podobe svojega plemena in se izselil« močno poudaril potrebo po individuumu, ki se loči od skupnosti. Ob tvoji pesmi z naslovom Drugo pleme sem pomislil nanj. Se ti morda zdi, da smo se v svojih plemenskih konvencijah spet preveč udomačili in da bi bil znova potreben kak podoben radikalen prelom, kot ga je naredil Šalamun? Morda zato, ker se ne znamo več dovolj razpirati čutnosti, duhovnosti drugim ljudem?

Težko komentiram to okolje, ki se mi zdi istočasno zelo heterogeno, pojavlja se veliko novih idej in tokov, po drugi strani pa je ekstremno polarizirano in izključujoče. Jaz niti ne čutim potrebe, da bi se opredeljeval znotraj te zelo polarizirane in predvsem zbanalizirane situacije. Ves čas pa v Ljubljani in drugih krajih obstajajo podtalni tokovi ustvarjalnosti, izvirne ideje, prebliski, ki vsebujejo potencial, da bi se življenje revitaliziralo. Morda je res v tej pesmi, pa tudi sicer v moji poetiki, na ravni sloga dosti sorodnosti s Tomažem Šalamunom. Imel je izjemen vpliv na mnoge pripadnike moje generacije. Tu gre tudi za skupno občutenje. V tej pesmi je prisoten balkansko orientalski podton, ki pa je istočasno soroden podtonu nekaterih Šalamunovih pesmi. Kolikor gre za drugo pleme, gre za neko pleme, ki se umakne v gore in poskuša tam nekaj vzpostaviti. Mogoče je v zadnji fazi edina sprejemljiva možnost, da se ljudje umaknejo v gore, gojijo ovce in tam poskusijo načrtovati nove reči in se v primernem trenutku spustiti nazaj.

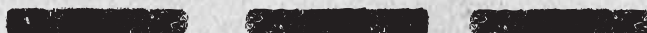
Zbirko pa preveva predapokaliptično vzdušje. To pleme odide pred napovedjo konca sveta.

Definitivno. In tu je morda spet vez s Šalamunom, ker gre za univerzalno vizijo konca. Verjetno se v številnih tradicijah po vsem svetu pojavlja ta ideja umika v bližini apokalipse. Ta bližina zdaj ni več stvar samo misterioznega občutja, ampak je to neko realno občutje, za katero verjamem, da nas preveva množično, ne glede na naše svetovne nazore. Od ključnih podnebnih sprememb do neverjetnih geopolitičnih in notranjepolitičnih premikov, tudi znotraj Evropske unije in Slovenije.

Na zunanjepolitičnem področju, ki pa je tesno povezano z notranjo politiko, je v tem trenutku najodmevnejši umik ZDA iz Afganistana. Prihaja nova krhka karavana ljudi in išče zatočišče v svetu. Sam si v neki kolumni izpostavil, da ne znamo pravilno in dovolj spoštljivo razumeti tega položaja in nanj gledamo skozi ozke evropske oči. Spet smo zatajili.

Mislím, da imam določeno težavo z, recimo temu, liberalno generacijo, ki se je formirala v 90. letih in še vedno živi v narcisizmu avantgarde svetovnega kapitalizma. Slovenija se je osamosvojila in izstopila iz balkanske plemenskosti, kot so to razumeli na Zahodu. Francoski predsednik Mitterrand je rekel, da gre zgolj za spopad balkanskih religioznih plemen. Slovenija je vstopila v nekaj, kar so oni dojemali kot prihodnost parlamentarne demokracije in svetovnega trga. V tem smislu so morda sami sebe razumeli kot nosilce civilizacije med balkanska plemena. Občutenje tistega časa se še vedno pozna. Še vedno tudi v liberalnem akademskem diskurzu opazimo močne sledi orientalizma in evrocentričnosti. Neverjetno je, kako zelo močno je to utrjeno, kako gremo težko čez rigidne nezavedne koncepcije sveta, sploh v času, ko se geopolitična in ekonomska podoba spreminjata.

Leta 2021 se zdi, da je evrocentričnost passé, česar se tudi na Zahodu vedno bolj zavedajo. Slovenija je kot periferia in pozno priključena država tega dela sveta še vedno v neki naivnosti. Jaz ne govorim z neke pozicije vzhodnjaka, ampak s pozicije Balkanca, ki ima to izkušnjo 90. let in je obenem predstavnik mlajše generacije Slovencev, ki razume, da bomo to evrocentričnost počasi začeli preizpraševati in da ne moremo na reči gledati le s svojega vidika. Zadnjič sem videl dober primer. Vozili smo se z avtom in na cesto je prišla vrana. Meni se je zdelo, da stopa naravnost pod avto. Sopotnica, pravzaprav urednica Veronika Šoster, mi je rekla, da vrane mečejo hrano na cesto, da jo avtomobili zdrobijo. Meni se je zdel to odličen primer tega, kako nekaj z določene perspektive narobe razumemo. Mislil sem, da so to samo neke neumne vrane, v resnici pa je v njihovem početju določen smisel. Enako se mi zdi pri poskusih razumevanja drugih kultur. Z naše perspektive se lahko zdi, da je nekaj neumnega ali zgolj primitivnega, ampak če znamo brati, če se izobrazimo, lahko vidimo, da gre za popolnoma smiselno dejavnost. V času, ko se svet tako pospešeno in množično globalizira, se je treba naučiti razumevati drug drugega oziroma se izobraževati o različnih stvareh. Šaha, recimo, ne moremo dojeti s pravili domin. Če poznamo pravila domin, ni nujno, da bomo razumeli tudi pravila igranja šaha.

Andraž Rožman

AZILNI SISTEM USTVARJA BREZDOMNE IN MRTVE

Pred leti sem poznal fanta iz Iraka. Pripovedoval mi je svojo zgodbo.

Že nekaj let je taval po Evropi. Potem ko je pobegnil pred gotovo smrtjo, ga je begunska pot vodila skozi Grčijo do Italije, kjer je zaprosil za azil. Takrat na balkanski poti še ni bilo rezilnih žic in nasilnih policistov, a je bila pot s tihotapci vseeno nevarna. Oddahnil si je, ker jo je preстал in mislil, da je najhuje za njim. Težko bi se bolj motil.

Medtem ko je v Italiji čakal, ali bo dobil mednarodno zaščito, je skušal pomiriti prepir med sostanovalcema in varnostnikom. Vodstvo azilnega doma je odločilo, da se je vedel nasilno, in ga vrglo na cesto. Leto in pol je spal na ulici. Policisti so ga vztrajno spraševali po dokumentih, on jim je odgovarjal, da jih nima, oni pa so ga vedno znova odpeljali na policijsko postajo, od koder so ga spustili nazaj v brezdomstvo.

Pravice do dela ni imel, denarja tudi ne. In seveda je začel prodajati marihuano. Ker so ga zasačili s 75 grammi, je moral dva meseca odsedeti. Vstopil je v cikel cesta–zapor. Rešil se ga je po tem, ko mu je prijatelj svetoval, naj odide v Slovenijo. Imel je srečo. A ne zaradi bolj humanega azilnega sistema. Nikakor ne, kajti takšnega azilnega sistema v Sloveniji ni. V Ljubljani je naletel na skupnost migrantov in aktivistov. Dobil je občutek, da v to skupnost pripada, in si počasi začel urejati življenje. Čeprav ga je slovenska vlada želela vrniti v Italijo po nesmiselnem dublinskem postopku, ki pravi, da mora o azilni prošnji odločiti država, v katero človek najprej vstopi, je lahko ostal med novimi prijatelji v ljubljanski migrantski skupnosti. Kolo sreče, ki ga vrtil birokratski postopek, mu je bilo naklonjeno. Izmotal se je iz vseh pravnih zank in po več letih čakanja prišel do papirja, ki mu je zagotovil bivanje v Sloveniji, v Evropi. Ceste se je rešil.

V tistem času sem se šele vključeval v migrantsko skupnost in še nisem vedel, da azilna politika kot po tekočem traku ustvarja brezdomne ljudi. Kasneje sem slišal mnoge begunce pripovedovati, kako so pristali na cesti. Vse več zgodb je potrjevalo, da je pri ustvarjanju brezdomstva še kako aktivna slovenska vlada, pa naj je bila Cerarjeva, Šarčeva ali Janševa. Vse so ljudi na različne načine metale na cesto.

Nikoli ne bom pozabil Tanija iz Afganistana.

Dveh stvari mu ni moglo zmanjkati – besed in idej. Na glas je sanjaril o lepšem življenju. O restavraciji z afganistansko hrano, hitrem avtu, lepem domu, ljubezni z dekletom ... Rad je pripovedoval, da je bil v Afganistanu pevec, in natanko razložil, zakaj in kako so ga zaradi petja preganjali talibani. Še raje je vihtel čopič. Slike je nízal drugo za drugo, imel več razstav, priljubljene so bile tudi njegove poslikave rok s kano. Spletel je številna prijateljstva in zdelo se je, da je Trubarjeva ulica postala njegov kvart. Prepričan je bil, da bo zdaj zdaj zaživel polno življenje z lastnim domom in službo. Le še azil je moral dobiti in lahko bo začel bliskovito stopati proti svojim sanjam. Nak, so rekli uradniki ministrstva za notranje zadeve. Taniju niso verjeli, da so talibani resnično ogrožali njegovo življenje, in mu enako kot veliki večini drugih Afganistancev zavrnili prošnjo za azil.

Vse Tanijeve pritožbe so bile zavržene, grozila mu je deportacija v Afganistan, ki je na njegovo srečo uradniki v tistih časih niso bili najbolj vešč, a so se trudili. Nekako mu je uspelo priti do tako imenovanega milejšega ukrepa, kar je pomenilo, da mu na deportacijo ni bilo treba čakati v centru za tujce (de facto zaporu) v Postojni, ampak je lahko trepetal na prostosti. A brez kakršnih koli pravic. Delati ni smel, do socialnih prejemkov ni bil upravičen, kaj šele do stanovanja. Pristal je v šotoru na betonu. Nadejal se je, da se bo ob pomoči aktivistov in nevladnikov le kaj spremenilo z njegovimi papirji. Vendar je upanje počasi umiralo, vreme je postajalo vse hladnejše in Tani ni bil neumen, da bi čakal na ne ravno hitre, a prizadevne uradnike. Odšel je na zahod.

Medtem ko sem v prvih letih udejstvovanja v migrantski skupnosti do begunsko-brezdomnih zgodb prišel, kadar sem delal intervjuje z ljudmi ali se zapletel v pogovore z njimi, zdaj to ni več potrebno. Splošno znano je, da od leta 2018 za utrjevanje brezdomstva skrbi slovenska policija, ko ljudem v nasprotju z mednarodnim pravom ne omogoči zaprositi za azil in jih protizakonito vrne na Hrvaško. Tam jih policija pretepe, se včasih nad njimi še kako drugače fizično izživlja, jih okrađe in nažene čez mejo v Bosno in Hercegovino. Eni končajo v nehumanih begunskih taboriščih, drugi spijo na cesti ali v zapuščenih stavbah.

V poročilih nevladnikov je mogoče prebrati, da v Bosni in Hercegovini živi več tisoč brezdomnih beguncev. Od tam vedno znova skušajo priti vsaj do Slovenije. Večino, tudi nosečnice, dojenčke in otroke, slovenska in hrvaška policija vedno znova ujemata in odvržeta na bosansko-hercegovsko ulico. Manjšini se uspe prebiti čez vse gozdove, reke, rezilne žice in policiste proti Avstriji ali Italiji, nekateri pa na poti umrejo. Raziskovalka smrti na balkanski poti Uršula Lipovec Čebtron je ugotovila, da je le v porečju Kolpe v občini Črnomelj od leta 2018 naprej umrlo najmanj osem beguncev. Kot je zapisala na portalu Mešanec, so te smrti v uradnih statistikah zabeležene kot nesreče, čeprav so posledica protizakonitih vračanj slovenske policije. Torej so v resnici zločin nosilcev oblasti. Koliko je bilo vseh smrti v Kolpi in slovenskih gozdovih, ni znano, ker uradne evidence ni. So pa o nekaterih poročali mediji, tudi o smrti novorojenčka. Uroš Škerl Kramberger je v Dnevniku zapisal, da so na božično jutro leta 2020 policisti pred kamnolomom v Črnotičah pri Črnem Kalu prijeli tudi rojevajočo žensko in jo odpeljali v izolsko bolnišnico, kjer je rodila mrtvega otroka.

Zgodbe beguncev, ki postanejo brezdomci ali mrlič, je mogoče slišati po vsej Evropi. Če boste šli v Milano, Pariz, Madrid ali kakšno drugo veliko mesto, boste na ulicah lahko našli tisoče ljudi brez ustreznih dokumentov. Begunce, ki so v Evropi postali še brezdomni, in to v času, ko poslušamo, da leta 2030 brezdomstva ne bo več. Brezdomstvo bi vsekakor morali izkoreniniti, ne leta 2030, ampak danes. A ko o takšnih ciljih govorijo evropske oblasti, ki brezdomstvo v resnici ustvarjajo, je to cinizem.

JAN FEB MAR APR MAY JUN JUL AUG SEP OCT NOV DEC
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

Kaj je s temi otroškimi imeni zadnje kaj? Iskreno ne vem, a folk kliče psa al svojga klinca sred tivolija. Pa res čist nenamerno odkrivam te dragulje. Stojim v vrsti na blagajni, pred mano dva tamala - KHALEESI in FELIX. K jih mami še prov zanalašč ful naglas kliče, da ja vsi slišjo. KHALEESI LOOOL. Moving on, Freya. Noah. Da si jezik 3x okol obrnem, preden skontam, kaj moram sploh izgovort.

Al pa! Čakam bus pr Nami in uleti ena ful emporium mamica pa njena hči Perla. Jebote, pa boljše da si ji dala ime Gucci al pa Gap, a ne tko, da jo bodo vsi zajebaval, če je tetki ime Biserka. Jadnica. Uglavnem ne vem... kje so kajti, k smo ble vse sam Sare? Brez h-ja. Al pa, ko se je na dan rodil 150 Tianov in je letnik 2004 v prvem razredu štel... 1500 Tianov pa 180 Sar. Ist, ko bom mela otroke, bom vrgla celo abecedo v un generator, pa naj sprav skp neki kar svet ni slišu. Ker Khaleesi ziher ne bo, Lucifer pa baje sploh ne sme bit, ker bi se me familija odrekla. Edino ime, k je dost cool zame, pa mi je prepovedano.

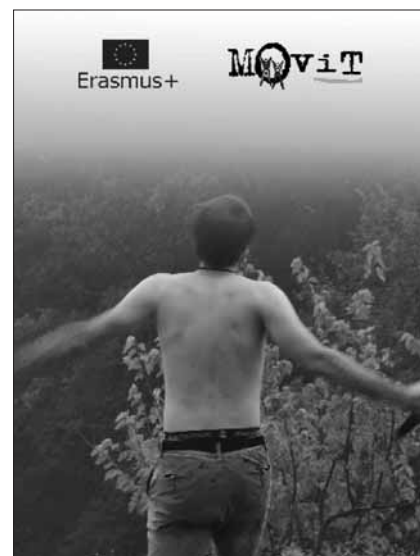
Bye, bye Luci ♡

IT'S ALL GONNA BE FINE.

ZA CELOSTNO ZDRAVJE IN DOBRO POČUTJE MLADIH

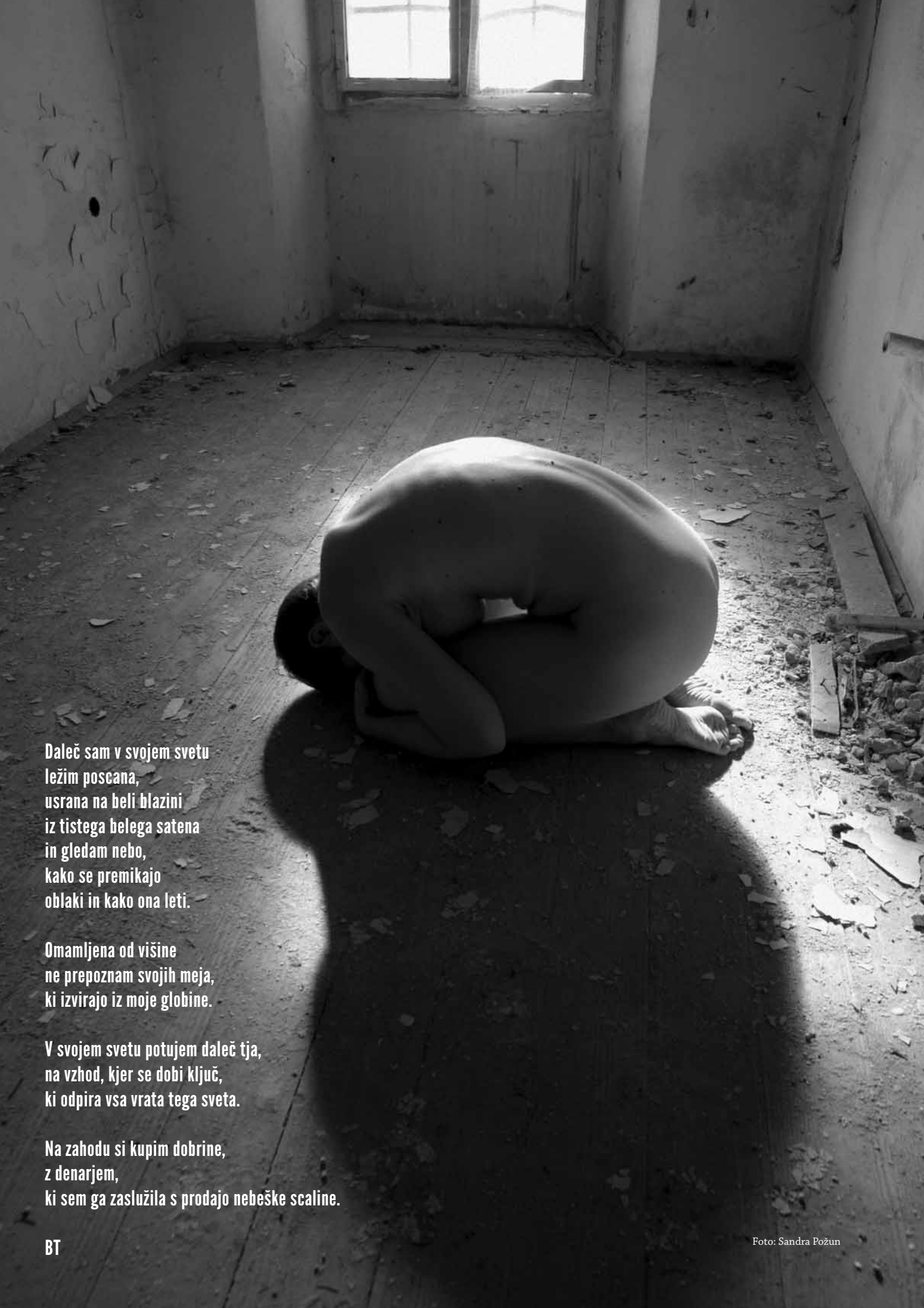
Duševno zdravje in dobro počutje je več kot odsotnost duševnih motenj, kakor navadno najprej pomislimo. Pozitivno duševno zdravje je stanje dobrega počutja, v katerem »posameznik uresničuje svoje sposobnosti, obvladuje normalne življenjske obremenitve, lahko učinkovito dela in lahko igra vlogo v svoji skupnosti« (SZO, 2001). Nanaša se na sposobnost osebe, da uživa v življenju, ima pozitivne odnose, učinkovito deluje in se spopada z izzivi. Pozitivno duševno zdravje vključuje koncept odpornosti, sposobnost obvladovanja negativnih občutkov in življenjskih dogodkov. Duševno zdravje je ustvarjeno v več okoljih, v katerih ljudje živimo, se učimo in igramo. Nanj pa vplivajo osebni, socialni in družbeni dejavniki. Definitivno pa je duševno zdravje nekaj, za kar bi si morali kot družba prizadevati in kar prispeva k dobrobiti in sreči posameznikov kot tudi celotne družbe. Mnogo mladih dandanes se v nekem obdobju sreča z manjšimi ali večjimi duševnimi stiskami. Kljub temu da je to dokaj pogost in normalen pojav, ni nujno, da imajo mladi v svojem ožjem okolju podporo za spoprijemanje s temi stiskami. Starše je lahko strah socialne stigme in zaradi tega ne iščejo dodatne pomoči, četudi sami ne znajo reševati težav svojih otrok. Ta strah izvira iz tega, da se v skladu s širšim trendom individualizacije velikokrat prepisuje odgovornost za stiske in njihove posledice samim mladim ali njihovim družinam, brez upoštevanja širših (tudi globalnih) družbenih razmer in kontekstov, v katerih te stiske nastajajo in se izražajo (Dekleva idr., 2018). Hkrati imamo pomanjkljivo sistemsko reševanje vprašanja duševnega zdravja, čakalne vrste so dolge, stigmatizacija duševnih motenj in otežen dostop do strokovne pomoči mladim stvari vsekakor ne olajšata. Tako so mladi pri iskanju pomoči zelo negotovi, jih je strah ali sram. Zato menim, da imajo mladinski delavci in organizacije pomembno vlogo pri pomoči in razumevanju mladih v duševni stiski ter razvijanju splošnega pozitivnega duševnega zdravja mladih. Mladi imajo veliko večjo dostopnost do primarnih mladinskih delavcev kot do strokovnih delavcev na področju duševnega zdravja. Mladinskim delavcem tudi mnogokrat bolj zaupajo. Mladinski delavci lahko s pravilnim pristopom

mnogo stisk olajšajo, celo preprečijo ali pa mlade ustrezno napotijo naprej (brez stigmatizacije, na način opolnomočenja). Čeprav imajo starši verjetno najbolj pomemben vpliv na življenje otrok in najstnikov, raziskave kažejo, da pri premagovanju stisk in razvijanju odpornosti pomaga že samo en pozitiven odnos mladih z odraslim. Tako lahko marsikdo prispeva k temu, v katero smer se bo razvijala pot mladih. Hkrati lahko v mladinskem sektorju pripomoremo k promociji duševnega zdravja, ki se ukvarja z izgradnjo psihosocialnih moči, kompetenc in virov pri posameznikih in skupnostih, njen namen pa je vplivati na dejavnike duševnega zdravja, da bi povečali splošno pozitivno duševno zdravje (Kuosmanen, idr. 2020). V podpornih in varnih prostorih lahko mladi razvijajo svojo ustvarjalnost, osebne in socialne kompetence, gradijo podpirne odnose z drugimi, raziskujejo svoje vrednote in smisel v življenju – kaj je ključno za pozitivno soočanje z različnimi stiskami, v katerih se lahko znajdemo (mladi in odrasli). Aktualna slovenska raziskava (Dekleva idr., 2018) je pokazala, da si mladostniki v duševni stiski in s psihosocialnimi težavami ne želijo, da se jih bi podajali od vrat do vrat, k domnevno bolj specializiranim poklicem. V večini primerov ne želijo biti nadzorovani, ampak biti sprejeti kot osrednji strokovnjaki svojega življenja in sogovorniki pri ustvarjanju ustrezne podpore zase. Da bi mladinske delavce v tej smeri opolnomočili, smo Društvo Nega zemlje in duha letos poleti organizirali dober teden dolgo mednarodno izobraževanje mladinskih delavcev, imenovano »Towards holistic well being of youth«. Izobraževanje je bilo financirano s programom Erasmus+ in agencijo MOVIT. Na različne načine smo raziskovali, kaj vpliva na naše duševno zdravje in duševno zdravje mladih, kaj pripomore, da se dobro počutimo, da tudi iz težjih situacij zrastemo. Učili smo se zelo različnih metod in vaj, ki krepijo pozitivno duševno zdravje mladih, njihovo odpornost in dobro počutje. Spoznali smo osnove pozitivne psihologije, teorij dobrega počutja (*well-being*) in duševnega zdravja. Poglobili smo se v gledališko tehniko

mavrice želja (gledališče zatiranih) in raziskovali, kako lahko raziskujemo in uprizorimo stvari, ki se nam dogajajo, tudi svoje notranje konflikte. Spoznali smo osnove psihosomatike in biologijo stresa. Vadili smo empatično poslušanje in vodenje procesa samoempatije. Na igriv način smo raziskovali, kako mladim pomagati razjasniti, kaj jim je pomembno v življenju, kaj so njihove vrednote in kaj jim daje smisel ter pozitivni zagon. Z igro vlog smo vadili, kako ravnati v težjih situacijah, ko je druga oseba v večji stiski. Poskusili smo tudi metodo likovne in ustvarjalne umetnosti kot medij dela z mladimi. Poglobili smo se v čuječnost – sposobnost opazovanja in odmika je osnova, da lahko ravnamo z intenzivnimi čustvi in mislimi. V kavarni Svet smo debatirali, kako izboljšati svoje prakse dela z mladimi, pogledali smo tudi družbeni kontekst. Proti koncu smo s pomočjo odprtega prostora podelili vsa svoja znanja, bilo je pestro, polno in igrivo. Veliko smo se naučili drug od drugega in nekateri pravijo, da je bila to zelo močna izkušnja v njihovem življenju. S tem upamo, da smo posejali seme, da bodo lahko mladinski delavci bolj samozavestno in opolnomočeno pomagali mladim v stiskah, da bodo lahko vstopili v pristen in podpirajoč odnos ter prispevali k splošnemu dobremu počutju in sreči mladih. Predvsem pa si želimo, da bomo v prihodnje kot družba v celoti znali bolje prispevati k razcvetu mladih.

Prija Barbara Balan

Daleč sam v svojem svetu
ležim poscana,
usrana na beli blazini
iz tistega belega satena
in gledam nebo,
kako se premikajo
oblaki in kako ona leti.

Omamljena od višine
ne prepoznam svojih meja,
ki izvirajo iz moje globine.

V svojem svetu potujem daleč tja,
na vzhod, kjer se dobi ključ,
ki odpira vsa vrata tega sveta.

Na zahodu si kupim dobrine,
z denarjem,
ki sem ga zaslužila s prodajo nebeške scaline.

IN MEMORIAM: GREGOR B. HANN

SOIGRALCU V GLEDALIŠČU SVOBODNIH ALTRA TER
SODELAVCU PRI KRALJIH ULICE IN PRIJATELJU

Ko smo buljili v tekste pri dramskem, je ponavadi malce zamujal, a je dobrovoljno takoj po prihodu navrgel kakšen štos. Ti so kar vreli iz njega. Pisal jih je sam. Tako je vedno v skupino vnesel dobro voljo in sproščenost.

Z Gregorjem sva se veliko pogovarjala. Njegovo življenje je bilo zares težko, a mislim, da sta imela z ženo krasen odnos. Če je dobil kakšno majhno darilce, je rekel, to bo pa za ženo. To se mi je zdelo čudovito. Nekoč sva v Altri za novo leto skupaj odigrala kratek humoren skeč. Njegova pogruntavščina. Skoraj nič nisva vadila in bilo je nepozabno. Bil je pravi džentelmen starega kova. Saj veste, veliko si povemo kar tako. Enkrat je dejal, da je njegova odvisnost vsak večer pojesti nekaj bombonov. Tega sem se velikokrat spomnila. In sedaj jih bom nekaj pozobala njemu v spomin. In v Kraljih ulice bom pogrešala njegove odlične aforizme in šale.

Gregi, v imenu gledališča, kjer si nedvomno pustil svoj pečat, se te bomo spominjali kot duhovite in izvirne osebe. Hvala, ker si bil med nami.

Barbi

Otroški vrtec

Starejši kralj ulice se je bal umreti, zato se je vpisal v otroški vrtec, misleč: »Tja smrt redkokdaj pride.« Uredi vse formalnosti in gre z otroki na kosilo. Kar naenkrat nekdo potrka na vrata. Varuška odpre in pred vrati stoji Smrt s koso in vpraša kralja ulice: »Kaj pa ti delaš tukaj?« »Papam,« odgovori kralj ulice. In Smrt odvrne: »Hitro popapaj in greš z mano ajat!«

Gregor B. Hann, KU #003, 2006

KO SE ZGODOVINA USTAVI

Ravno na dan razglaša uredniškega sestanka, na katerega se je dotični v vsakem vremenu, pa če so ušpičene prekle padale, vestno pripeljal z avtobusom, udari nepričakovana in neusmiljena vest, da nas je zapustil še en ustanovni in zvesti član, Gregor B. Hann. Gregor je živel nenavadno življenjsko zgodbo, polno dramatičnih obratov. Zame ostaja skrivnosten in nedoumljiv človek, misel nanj sproži neizbežno nežnost v srcu, a glava ga ne zmore popredalčkati. Za Gregorja bi bil kateri koli predal v glavi premajhen in preveč pust. Gregor je bil Gregor, poln presenečenj, virov in cvetk, ki so tvorili tako edinstven šopek, da se temu ne da načuditi. Hvala ti, Gregor, da si cvetke iz svojega življenjskega šopka velikodušno in predano delil med nas.

Spominjam se zadnjega kraljevega piknika ob Savi. Gregorja sem po zaključku peljala do avtobusne postaje. Skorajda lahko priključim vice, ki jih je delil z mano, ko sem na postaji s štirimi smerniki čakala, da konča s serijo, in sprva nekoliko nestrpno pogledovala v retrovizor, komu vse sva v napoto. Sčasoma sem se sprostila, in ko je izstopil iz avta, sem se ovedela: vseeno je, komu sva malce v napoto, čudovit pa je trenutek srečanja, v katerem se ob štiripasovnici kot pečena mačka reživa policijskim vicem in se ne moreva posloviti.

Ravno ta teden je spet piknik. Le kdo nam bo tokrat pravil vice, pisal aforizme in pa beležil spomine, ki nas držijo skupaj? (En velik žalosten vprašaj.)

Kdo nam bo poslej pisal zgodovino, ko nas je zapustil naš dvorni

kronist? Se bo ta kar ustavila in se sesula sama vase?

Gregor, pogrešali te bomo, občutek o tvoji nenadomestljivosti bo še dolgo zeval v naših srcih.

Špela Razpotnik

KDAJ JE KLOŠAR NEUČAKAN? TAKRAT KO ZAČNE
JESTI GROZDJE, NAMESTO DA BI POČAKAL, DA SE
NAREDI IZ NJEGA VINO!

Gregor B. Hann, KU #099, 2014

TOVARIŠU V SPOMIN

Odšel je Gregor. Bil je zelo aktiven član projekta Kralji ulice od samega začetka leta 2004/2005 pa do danes. Lahko bi ga opisal z izrazi tovariš, soborec, legenda, pionir, zvest in vztrajen sodelavec vseh, ki smo razvijali Kralje ulice. Bil je praktično vedno zraven, pri skoraj vseh dejavnostih Kraljev. In menda ni številke Kraljev, v kateri ne bi bilo kakega njegovega prispevka, od prve številke dalje, v kateri je bila objavljena njegova križanka, narisana in napisana še z roko.

Spomnim se, kako sva nekega večera v decembru leta 2004, še pred izidom prve številke Kraljev, in pravzaprav še pred nastankom jasne ideje o cestnem časopisu, slonela na eni od ograj Tromostovja, opazovala živahno množico in fantazirala, kaj vse bi lahko naredili. Potem se ga spomnim kot udeleženca naše ekskurzije na Češko, Slovaško in v Avstrijo, kamor smo šli pomladi leta 2005 obiskat tamkajšnje cestne časopise ter se od njih učiti, kako to delajo drugje. Spomnim se ga, ko smo razmišljali o malce »nori« ideji, ali bi kazalo, da bi on kandidiral za vlogo predsednika države, pa se potem za to nismo odločili. V teh letih smo tako imeli mnogo norih idej, od katerih pa se je marsikatera izkazala za prav nič noro in pravzaprav dobro in kar nujno potrebno.

Gregor je bil – kot rečeno – skoraj vedno zraven. Vedno je bil vključen, obziren, spoštljiv, zanesljiv, premišljen in je s tem vsaj nekoliko prispeval k temu, da smo tudi vsi drugi bili v svojih stikih taki. Predvsem pa je bil velik optimist in humorist. Neverjetna je bila njegova sposobnost izmišljanja šal, pravzaprav šaljivega preobračanja besed oziroma postavljanja besed v nove zveze, da so nam na ta način kazale nove vidike stvarnosti. Ti novi vidiki so

POLITIKA JE TAKO VELIKA KURBA, DA IMAJO OB NJEJ
ŠE PROSTITUTKE KOMPLEKS MANJVREDNOSTI.

Gregor B. Hann, KU #018, 2007

bili smešni, a tudi trpki odsevi življenja, kar kažejo mnogi njegovi v Kraljih objavljeni aforizmi.

Gregor je v svojem življenju doživel marsikaj, za kar bi lahko rekli, da so doživeli le redki drugi ljudje. Ena od takih redkih, a povsem pozitivnih stvari je bilo tudi njegovo ponovno »najdenje« svoje družine, zatem ko veliko let ni imel stika z njo. K temu so gotovo pripomogli tudi časopis Kralji ulice in Gregorjeve mnoge objave v njem.

Še ena njegova lastnost je bila zelo natančno pomnjenje dogodkov in datumov. Pogosto nas je spominjal na – za Kralje – pomembne

obletnice in morda že malce pozabljene dogodke. Zato je v zadnjih mesecih prevzel vlogo »uradnega« kronista Kraljev in za časopis redno pisal zgodovinsko rubriko Izsek časa. Njegovo delo, s katerim je pripomogel k ohranjanju spomina, se je končalo s 25. delom te rubrike v junijski številki leta 2021.

Gregor, prezgodaj si nas zapustil. Nismo še slišali vseh tvojih šal. A zapustil si nam vzorec optimističnega gledanja na svet in vere v možnost konstruktivnega sodelovanja, ki ga ne bomo pozabili.

Bojan Dekleva

IN MEMORIAM: ANDREJ PUGELJ – TAJSON

Vir: FB Andrej Pugelj

»Če pogledam dan, ko mi je stanovalec doma v dvigalu rekel: 'Živel prvi dan svobode!', sem odlično. V domu so namreč v petek prvič jedli v skupni jedilnici in odprl se je bar. Že nekaj dni prej je bilo stanovalcem dovoljeno sprehajanje po domu, in tudi ven so nekateri lahko šli že sami. Že nekaj časa na oddelku A1 vozim nepokretne stanovalce v vozičkih na sprehod v park, potem pa še posedimo na hodniku ob baru. Jaz pravim temu delu doma 'promenada'. Seveda pa še vedno pomagam pri kakšnih stvareh zaposlenim in pri hranjenju stanovalcev. Vsekakor je prostovoljsko delo zame super in po eni strani pravim, hvala koroni – pa ne me narobe razumeti. V vsem tem času sem pridobil veliko izkušenj pri delu s starostniki, in te izkušnje mi bodo prišle prav, če bom sprejet na Fakulteto za socialno delo. Kljub izkušnjam pa me starostniki še zmeraj vsak dan presenečajo. Svojo prostovoljsko pot sem sicer začel leta 2009 pri društvu D.K.O. v Novem mestu, nadaljeval pa v društvu Ljubljana Pride, na filmskem festivalu Kino Otok, pri Mladih levih - Bunkerju, Gibanici, CORNERS Trianglu Ljubljana, festivalu Lent – Art kamp, Vilinskem mestu, Svetlobni gverili in različnih gledaliških igrah, vodil sem

gledališko skupino OdPISANI pri Kraljih ulice, aktiven sem tudi pri zadrugi Konopko ter pri projektu Živa knjižnica Maribor (MKC Maribor).

Nekatera prostovoljska dela pa so se zapisala le v srca ljudi, npr. to, da sem starejši gospe odnesel vrečke z nakupi do stanovanja, in druge malenkosti, ki jih naredimo v vsakdanjem življenju. Sreča je v majhnih stvareh.«

Andrej Pugelj, Junak našega časa, prostovoljec Slovenske filantropije v DSO Ljubljana Vič - Rudnik.

Na našo veliko žalost se poslavljamo od Andreja Puglja, dolgoletnega člana Društva Kralji ulice in gledališke skupine OdPisani ter vselej aktivnega prostovoljca na mnogih področjih.

»Nisem bil stereotipni brezdomec. Ulice si nisem izbral,« je dejal za Dnevnik leta 2015. Da bi za svoje praktično znanje dobil tudi uradno potrditev, se je letos vpisal na Fakulteto za socialno delo, vendar mu je ni usojeno končati. Andreja bomo mnogi pogrešali, o tem pričajo spodnji zapisi. Srečno pot, Andrej!

Vest o Andrejevi smrti nas je presenetila in globoko prizadela. Stanovalci in zaposleni DSO Ljubljana Vič - Rudnik bomo pogrešali njegovo nesebično pomoč in njegovo človeško toplino. Dragi Andrej, hvala, da si bil naš prostovoljec!

Težko je v nekaj stavkih opisati vse, kar je Andrej kot prostovoljec počel pri nas. Vozil nas je na delavnice, nosil plakate, iskal materiale na različnih lokacijah, pomagal okraševati prostore na javnih dogodkih in še veliko stvari, za katere niti same_i nismo vedele_i, da jih potrebujemo. Ampak ni to, kar je počel, tisto, zaradi česar ga imamo rade_i. Rade_i ga imamo zaradi tega, kako je to počel. Vedno z nasmehom na obrazu in čudovito energijo, ki je razorožila vsako_ega. Vedno je bil pripravljen pomagati. Vedno je bil tam, za pogovor, za predloge, da pove kakšno novo šalo, vse to pa vsakič z žarom in iskreno pozitivno energijo. Andrej, pogrešale_i te bomo. Ljubljana Pride

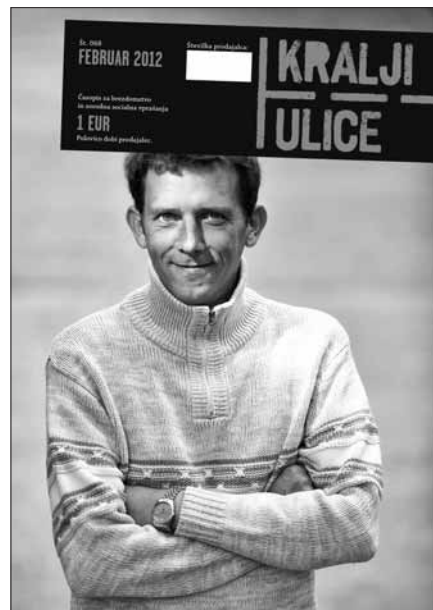

Foto: Nada Žgank

Za mavrico je danes odšel velik človek, prostovoljec na vseh področjih, zvezda mnogih serij in oglasov, kulturnik ter dolgoletni kralj ulice z ogromnim srcem. Pred leti sem imela čast poslušati njegovo življenjsko zgodbo, ko me je ob treh zjutraj iz Ljubljane do Žalca prostovoljno zapeljal s snemanja za enega od oglasov, čeprav je živel na Prulah. Takrat se je začelo posebno prijateljstvo in v čast si štejem, da sem z njim kasneje ob kavi in pivu preživel veliko zanimivih in življenjskih pripovedi polnih trenutkov. Tajson, počivaj v miru. Katja

Dragi Andrej, hvala za dobro voljo, marljivost in optimizem, ki si ga prinašal v naša skupna doživetja na festivalu Art kamp in Živi knjižnici Maribor. Tvoje življenjske modrosti bodo z nami živele naprej. Tanja

Andrej, hvala za vse pogovore, posluh v Skalci. Čuvaj nas. Jaka

Pogrešal bom tvoj nalezljivi smeh. Se vidimo enkrat na drugi strani. Miroslav

Res je bil prijeten človek. Naj počiva v miru! Lidija

RIP, človek na mestu. Miša

Kraljevi recenzor:

FeKK 2021

Sedmi Festival kratkega filma je potekal med 16. in 21. avgustom v letnem kinu in dvorani Slovenske kinoteke, na Muzejski ploščadi Metelkova, v Kinodvoru, v Galeriji Škuc ter na drugih lokacijah poletne Ljubljane. Tokratna podtema dogodka je bila *FeKK v prihodnosti*, ki je vsekakor svetla, kajti organizacijskemu odboru je kot državni kulturni entiteti uspelo pridobiti triletno financiranje.

Sporočilo filmskega festivala je ekipa našla v posvečanju pozornosti v prid družbenemu razvoju filmske umetnosti in kulture javnega prikazovanja kakovostnih del, ki bi stežka našla mesto na platnih slovenskih kinematografov. V tokratni ediciji se je razširili repertoar tekmovalnega programa *FeKK YU*, to je eden od dveh tekmovalnih programov (drugi je slovenski tekmovalni program). Vsako leto se namreč prikazujejo tudi filmi v sklopu *East of Eden*, ki je program namenjen filmom, ki prihajajo iz držav, ki so vzhodnejše od Balkanskega polotoka. Iz 34 držav je bilo projiciranih 29 filmov in 130 kratkometražnih filmčkov, izmed katerih so se nekateri potegovali za nagrade v tekmovalnem delu. Poleg zabavnih druženj po predvajanih filmih je strokovni del festivala potekal v obliki predavanj in srečanj v Galeriji Škuc, dopolnjevali sta ga tudi filmskokritična delavnica Ostrenje pogleda in pa scenaristična delavnica Kratka scena. V okvirih sklopa *ProFeKK* je bila predstavljena Inicijativa filmskih

Foto: Asiana Jurca Avci

festivalov nevladnih organizacij, pri kateri gre za neformalno interesno združenje 13 društev in zasebnih zavodov v Sloveniji, ki pripravljajo mednarodne filmske festivale. Pionirski pristop do občinstva je dajala študija primera *This is shorts*, pri kateri gre za novi spletni portal Evropske mreže kratkega filma, ki predstavlja sinergijo prirediteljev evropskih filmskih festivalov za končni skupni izdelek za ustvarjanje programa in zabavanje občinstva. Vpogled v filmske sklope, naslove projekcij in druge informacije si lahko ogledate na uradni spletni strani *FeKK 2021*.

Ulpijan

TROJČICE IZ BELLEVILLA

Trojčice iz Bellevilla je koprodukcijski animirani film iz leta 2003. Madame Souza posvoji dečka, ki je najbolj srečen, ko vozi svoje kolo. Babica to opazi in ga začne trenirati. Deček odraste v kolesarja, čigar življenje je polno odrekanja in stroge discipline. Na neki dirki ga ugrabi mafija, ki se financira s stavami, umori, ugrabitvami in drugimi nečednimi posli.

Madame Souza se odpravi za njim in s pomočjo svojega psa kmalu najde sledi. Pomagajo ji tri starke, trojčice, ki nastopajo v mestnem varietetu, slovijo pa kot zelo ekscentrične pevke in plesalke. Njihovi nastopi so nekaj posebnega, prav tako njihovo življenje. Trojčice držijo skupaj, in to jim tudi osmišlja življenje. Sprejmejo starko in njenega psa in skupaj poiščejo ugrabljene kolesarje. Animacija je polna zapletov in prevratov in zgovorno pokaže utrip časa, ki ga živijo. Tudi starka sčasoma postane ena od nastopajočih.

Vir: basementrejs.com

Film je resnično vreden ogleda. Priporočam!

Robi Ž.

VABILO: F*CK VIRUS, KREATORIJ DIC

Vabimo vas na ogled gledališke predstave, v kateri ne manjka satire. Predstava bo na sporedu 12. oktobra ob 20.00 v Dijaškem domu Ivana Cankarja. Vstopnine ni!

»Z energijo nabita predstava, izpiljena v igri in tekstu, dovršena, fantastična in ne

vem, katere presežnike naj še uporabim. Vsi, prav vsi, ne bi delali slabega vtisa niti na profesionalnem odru oziroma so primerljivi, če ne tokrat še boljši kot marsikateri profesionalci. Dajem čipkaste gate dol, vi pa le pojdite v Kreatorij DIC na predstavo.« Barbara Jozelj

KINO OTOK: POČITNICE MALO DRUGAČE

Več let sem si iskreno želela na dopust. In ker sem Primorka, sem sanjerala o tem, kako bom nekoč preživela nekaj dni na obali v objemu sonca in morskih valov. Ker imam zelo nizke prihodke in si dopusta ne morem privoščiti, sem se že sprijaznila z dejstvom, da bom o sproščujočem dopustu lahko le sanjala. In prav letos ob vsem stresu, ki ga je povzročila pandemija, se je sreča nasmehnila prav meni. Nekega vročega popoldneva sva s prijateljem Ratkom pila kavico in predlagal mi je, da se priključim skupini prostovoljcev Kina Otok in tako preživim en teden kampiranja na izolski obali. Z veseljem sem sprejela ponudbo, čeprav sem bila na začetku negotova, saj nisem imela ne šotora ne prevoza. Prijatelj me je takoj pomiril in mi rekel, da bo on organiziral prevoz, mi posodil šotor in napihljivo blazino. Rekel je še: »Ne skrbi, super se boš imela.« In res sem se imela krasno. V četrtek, 24. avgusta, smo se pozno dopoldne odpravili do izolske plaže pri svetilniku, kjer je bil del ograjen za postavitev šotorov. Ker smo v provizorično postavljen kamp prišli med prvimi, smo si lahko po mili volji izbirali mesto postavitve šotorov. Ko smo jih postavili, smo odšli na sprehod po mestu in se oglasili na info točki, kjer so nas slikali in nam izročili free pass za vsa prizorišča. Povedali so nam tudi, kaj so naše zadolžitve. Jaz sem postala članica tehnične ekipe pod vodstvom Urbana Koširja. Že isti večer sem odšla na svoje delovno mesto in si ogledala film presenečenja z naslovom Martin Eden. Film mi je bil zelo všeč, njegova gledanost pa je bila nepričakovano visoka. Po krajšem druženju na plaži sem šla spat. Drugo jutro sem se zbudila manj polomljena od pričakovanega. Z Barbaro, prostovoljko iz sosednjega šotora, sva se odpravili na zajtrk, kjer sta nas pričakala prostovoljca iz Walesa. »Coffee, tea?« Nato mi je pogled padel na zvrhano mizo dobrot. Na razpolago so bili sir, različne salame, namazi, tudi veganski,

Foto: Rok Urbanček

narezana zelenjava in sadje. Po želji sta kuharja pekla še jajca, in tudi palačinke niso manjkale. Ne spomnim se, kdaj sem nazadnje jedla palačinke za zajtrk, in presenečena nad obiljem sem se zamislila in z veseljem sesula dve na debelo namazani s čokoladnim namazom. Po zajtrku smo imeli kratek sestanek z organizatorji, predvsem o obvezni zaščiti (nošenju mask) in navodilih za testiranje in preverjanju pogoja PCT. Ker sem bila popoldne prosta, sem se pridružila stojnici, ki smo jo postavili za obveščanje ljudi o neozdravljivi bolezni, ki jo ima vedri in življenja polni deček Urban, za katerega se zbirajo sredstva za gensko terapijo, ki jo nujno potrebuje. Čeprav sama nimam veliko prihodkov, sem malenkost donirala v upanju, da se bo potrební denar čim prej zbral. Seveda sem prosti čas izkoristila za plavanje in sončenje. Tudi za kosilo je bilo poskrbljeno. Po kosilu sem še malo popazila na Urbanovo stojnico, nato pa odšla do Arrigonija pripraviti prizorišče, razkužiti in postaviti stole ter na njih položiti odeje. Kot bi mignil, je bila ura 8.00 in film se je začel. Kljub preverjanju pogoja PCT in obveznemu nošenju mask je bila obiskanost dobra, presenečeni smo bili nad velikim številom obiskovalcev. Tako sem si ogledala tudi film Assandria. Po končanem predvajanju sem pospravila stole, odeje in smeti ter se ponovno odpravila na večerno druženje s slovenskimi in tujimi prostovoljci na plaži. Cel teden smo imeli lepo sončno vreme, le v četrtek nam ga je dež skušal zagosti. Ampak ni uspelo.

Ker nas je vremenska napoved skrbela, smo v četrtek predvajanje filmov preselili iz Arrigonija v kulturni dom v Izoli, v petek pa program nadaljevali po sporedu. V soboto je bil moj zadnji delovni dan. Ob predvajanju nemega filma Zgodba o londonski meglici, avtorja Alfreda Hitchcocka, je skupina Jimmy Barka Experience igrala v živo. Za vse je bilo poskrbljeno, med predvajanjem nekaterih filmov je bil prisoten tolmač za gluhonemo publiko. Tako je teden na izolski obali minil, kot bi trenil. Iskreno lahko rečem, da so bile to prečudovite delavne počitnice, polne doživetij in sklepanja novih poznanstev, doživetje, ki mi bo za vedno ostalo v spominu.

Iz srca bi se rada zahvalila vsem organizatorjem kulturnega dogodka Kino Otok, našemu uradnemu fotografu Roku Urbančku, ki je ta zapis opremil s fotografijama, posebna zahvala za prečudovito izkušnjo pa gre tudi prijatelju Ratku Stojilkoviću. Prihodnje leto se lahko tudi vi pridružite fantastični ekipi prostovoljcev in prostovoljk Kina Otok.

Špela

Foto: Rok Urbanček

KRALJICA IN KRALJICA

ANASTASIA OM:

Q, WHO, MU
TI IN JAZ
DANES TANGO
JUTRI BLUES
ALI GREVA
NE, NE GREVA
GOZD NAJU
PRIJETNO OGREVA
OKTOBER TOPI SE
NA NAJINIH
PREGRETIH TELESIH
Q, WHO, MU
ODMEVA V UŠESIH

TANIA SAN:

TANGO PREKLAL ME JE.
PRED TABO MI JE PRIPONKA
PONUDILA BLUES.
ZA TABO MI JE SUZANA NARISALA
JESEN.
ISTOČASNO STA OBE PLESALI Z
MANO.
STA OBE FUKALI PONOS
PRIJETNEGA OGREVANJA.
STA OBE SLIŠALI ŠANSON.
OSEMNAJSTIČ.
JUTRI JE OKTOBER.
DAN ZA TEM SABINA.
Q.

JANNA
KARLSSON '21

Izza rešetk:

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZPKZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Torek, 15. 6.

Kadar se serje, se serje na veliko. Danes sem dobil Bojanovo pismo. Kljub dovoljenju za obisk, ki ga je izdalo sodišče, ga je socialni delavec zjebal že prejšnji torek, ko pa se je hotel zmeniti za danes, je sociallec spizdil na dopust. Tisti, ki ga nadomeščajo, o vsem tem nimajo pojma. Tako do nadaljnjega obiska ni mogoč. V tem sanatoriju se ne ve, kdo ima prav in kaj zakon dovoljuje in kaj prepoveduje. Logika po slovensko.

To ne vpliva dobro name. Že direndaja in pameti sveta v sobi ne prenašam. Dela in nedela tistih, ki so odgovorni zame, pa tudi ne. Sem jaz kriv? Psiha me bo dotokla! Danes nisem nič jedel, ne morem. Ne, to ni gladovna stavka. To je psihično sesutje. Poleg tega me je ves popoldan bolela glava za umret. Sem dobil aspirin? Ne. Paznik mi je rekel, naj počakam, in ko sem ga tretjič vprašal, je mrtvo hladno odgovoril, da ga nima. Pizda, kaj smo tu zaprte živali? Ne jebem nikogar več. Borim se za neke pofukane plus točke, oni pa se mi smejiijo, saj je pred temi točkami en velik če. Od zdaj se mi jebe za te točke. Jebe se mi za telefon in tudi na obiske ne bom več hodil. Nima smisla. Lepo se bom zaprl vase. V četrtek grem k psihiatru po tablete. Bom raje tabletkar, saj jebanje v glavo tako mirneje prenašam. Pa čas gre hitreje mimo.

Lahko noč vam želi inventar sanatorija.

Sreda, 17. 6.

Sanjajo le nori, in če sanjaš pozitivno, si nor na kvadrat. To se dogaja meni zadnje dni. V sanjah sem obseden z njivo, vrtom in zelenjavo. Nenormalno je to, kako resno delam te plane in vse podrejam njim. V tem času imam veliko čistilno akcijo – nič več za KU, Ekvator in Litijo. Zapustiti vse in se ukvarjati le z zelenjavo. Tako obsedene so misli, da se jih ne rešim. So pa tudi prijetne.

Danes sem že drugi dan brez hrane. Kot bi imel blokado v želodcu. Le kava in cigarete, in to v enormnih količinah. Pritisk v sobi pa raste. Seka me kot mesar svinjo. Najbrž je pozitivno, da se z nikomer ne pogovarjam in le berem knjige. Ne bi rad eksplodiral in koga poslal v kurac. Ne vem, kako daleč bo to šlo. Nekje v meni je strah, in tega se bojim. Paznik me je danes že napadel, če je to štrajk. Kakšen štrajk, če pijem kavo? Preprosto mi je prišlo čez glavo v jedilnici gledat prepotentne trenirkarje, ki se gredo svoje igrice. Ne prenesem folka tu. Že s temi v sobi je naporno.

Za jutri se bom naročil k psihiatru (pizdarija, kolikokrat pomislim na to, pa tega nikoli ne storim). Vem, da se to ne bo

Foto: Poldy Chromos

029
KRALJI
ULICE

tako hitro uresničilo, sicer pa, kdo tu sploh gleda na čas? Ta mine, kot mine, a vedno prepočasi.

Četrtek, 18. 6.

Nikoli mi nihče ni tlačil droge v usta ali v žile. Ampak psiha ubija in zadetost je beg iz sranja. Danes sem bil pri psihiatru in si poskušal zrihtati Leponex in Sanval. Žal. Nič mi ni predpisal. Vsaj pogovor je bil koristen. Morda bom zdaj spet začel jesti.

Cimer si je tako kot vsak večer zvil joint, in jaz sem mu pomagal. Kupil sem še nekaj tablet. Vse od leta 1997 nisem užil ne tablete ne droge. Me bo sanatorij spravil nazaj v sranje? Bog ve. Jebe se mi za vse. Samo kava in cigareti in zadetek, in to je to, kar krajša in lepša dan. Pazniki? Briga jih. Zaposleni? Kje pa so, saj jih ne vidiš. Tu smo le sedeči in pazniki, in to je ves svet.

Branje mi ne gre več, knjige kar čakajo. Še to pisati mi je težko. Kot bi sedel na vrhu Mt. Everesta in pisal pismo. Pa moram, ker sem tako obljubil sam sebi in da vam vsaj malo odprem pogled na življenje znotraj teh zidov. V sobi se stopnjuje psihološka napetost. Mareta bi najraje kar zatolkel. Tip ropota s svojim gobcem ves dan. Če želi nekdo kaj reči, ga kar prekine in on vse ve. Jebem ti, Mare, vsaj školjko spucaj, ko greš srat. Ne prdi po sobi. Pamet in realnost pač ne gresta skupaj z roko v roki. Vsaka je svoj svet.

Večkrat se vprašam, če sem jaz problem. Morda. Moja glava je za te tu z drugega planeta. Ne morem (in nočem) se spustiti na njihov nivo. Če gledaš oddajo Dobro jutro na SLO1 in takoj nato ponovitev na SLO2, že nimaš vseh pik v glavi. Vsi imamo radi drugačnost, a vsakodnevna drugačnost zna človeka spremeniti v bebca.

Taubi

**TUD VEGI SENDVIČ JE DOBER,
ČE DAŠ 10 DAG SALAME NOTR.**

SAMO

KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. OB VSAKRŠNI URI JIH LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128, NA UREDNISTVO@KRALJILULICE.ORG ALI NA NAŠ FACEBOOK PROFIL. VABLJENI H KOMENTIRANJU!

FB Messenger, 23. 8. >> Parkirna hiša Kongresni trg, naliv, padec moje mame po stopnicah in nesebični skok enega od kraljev, da ji pomaga s toliko skrbi v očeh, da se mu nisva dovolj zahvalili. Rečem: »Mama, kralj ulice te je rešil.« Pravi: »Ne, to je bil gospod!«

Gospodu še enkrat iskrena hvala!

E-sporočilo, 3. 9. >> Spoštovani, bolj ali manj redno prebiram vašo revijo, zato ker podpiram delo vseh sodelujočih, takoj za tem pa zaradi množice kvalitetnih člankov. Tokrat se moram oglasiti zaradi avgustovskega izvida, ker še posebno izstopa. Resnično vam povem, da je v redkokateri reviji moč prebrati tako iskrene in življenjsko uporabne zapise, ki nam vsem dvigujejo zavest in nas delajo boljše ljudi. Vi sami to sigurno veste, a če tega nihče od bralcev ne sporoči, potem ne veste, da smo to prepoznali in da to cenimo. Navdušena sem nad kvaliteto časopisa in zagotovo nobene izdaje ne bom izpustila. Se mi pa zdi cena absolutno prenizka, ker revije s podobno kvaliteto stanejo vsaj tri evre, če ne več, zato prodajalcu vedno plačam toliko, kot ocenim, da dobim, a ne storijo vsi tako. Vse dobro vam želim. Simona

SMS, 10. 9. >> Prijaznemu prodajalcu #839 se zahvaljujem, da sem lahko z njim delila veselje, ko je Janja Garnbret osvojila zlato olimpijsko medaljo. Hvala za klepet. LP Marija

SMS, 10. 9. >> Zdravo, rada bi vam samo sporočila, da vsak mesec kupim časopis, če se le da (v Celju sem zasledila samo enega prodajalca). Vsakič si vzamem čas in ga preberem od prve do zadnje strani. Kralji ulice, hvala vam, da pišete tudi o svojih temah. Lep pozdrav Hana

Dopisnica, 13. 9. >> Spoštovani, večkrat kupim vaš časopis. Zelo me motijo grde besede. Saj lahko lepše napišete. Hvala za razumevanje! Grosupeljčanka

E-sporočilo, 20. 9. >> Pozdravljeni, pred kratkim sem si upal kupiti svoj prvi izvod KU in moram povedati, da sem nad vsebino navdušen. Verjetno ste pred kratkim v Slovenskih novicah zasledili članek Zlorabe cepljenja: brezdomcem plačajo, da se cepijo namesto njih. Ko sem ga prebral, nisem mogel verjeti nesramnosti medijske hiše in novinarke. Ton novice je nastrojen proti brezdomnim, namesto da bi obsodili ogabno početje tistih, ki jih najemajo. Iskreno mislim, da bi morali obravnavati to temo v naslednji številki. Hvala za pozornost in lep pozdrav, David

FB Messenger, 2. 9. >> Pozdravljeni, vedno z veseljem kupim vas časopis in vas podpiram. Tega učim tudi svojo hčer (6 let), zato dam denar največkrat njej, da sama kupi časopis in je potem ponosna, ker ve in razume pomen Kraljev. Do zdaj nisva imeli nikoli problemov, vedno sami super prodajalci, se nama pa je zgodilo, da sva v Domžalah pred trgovino Hofer pred dvema mesecema naleteli na žensko (cca. 40–45 let, svetli lasje, drobna), ki ni želela izročiti časopisa in je izjavila, da je

zadnji izvod in da je samo promocijski, ampak denar pa je od hčere vzela. Težko sem ji razložila, zakaj ni dobila časopisa, ker tega otrok res ne razume, če ga ves čas učim nasprotno. Isto žensko sem prejšnji teden srečala pred trgovino Lidl v Domžalah. Spet je imela v mapici samo en izvod časopisa in nihče od mimoidočih, ki ji je dal denar zanj, ga ni dobil. Ker vem, da Kraljev spet ne bi prodala, sem jo, preden sem šla v trgovino, vprašala, če ji kaj kupim, če kar koli rabi, pa je samo grdo pogledala (očitno ni želela ničesar razen denarja). Ko sem prišla ven, sem ji dala tisti evro iz vozička, seveda nisem dobila Kraljev, tega niti nisem pričakovala. Vem, da vsak bije svojo bitko, žal mi je za vsakega posameznika, ki se trudi preživeti in ima težko življenje, in ne moti me, če kdo prosi za denar, z veseljem ga dam. Na splošno sem mnenja, da je treba pomagati, če le lahko. Ampak ne zdi se mi prav do drugih prodajalcev Kraljev v Domžalah, ki so vsi super (sploh tisti pred Sparom Arkadia), ker s svojim obnašanjem nanje meče slabo luč in potem ljudje vse mečejo v isti koš (tukaj je na splošno še veliko predsodkov med ljudmi) in naslednjič od nekoga, ki se res trudi, ne želijo kupiti časopisa. Ni problema, naj prosi za denar, če želi, ampak brez tistega izvoda Kraljev v rokah. Vem, da težko vplivate na to, samo morala sem povedati, mi ni dalo miru. LP Maja

E-sporočilo, 22. 9. >> Pozdravljeni, Kralji! Z veseljem kupimo vsako številko časopisa, ki jo doma vsi po vrsti preberemo. Vse pohvale za kvalitetne in zanimive vsebine. Že večkrat pa se je zgodilo, da nam je prodajalka, ki je ponujala časopis pred Hoferjem v Domžalah, nato dejala, da nima več izvodov. Vprašala sem jo po izkaznici, ki jo je imela. Verjamem, da se to lahko zgodi vsakemu, zato z veseljem pustim kak evro prodajalcu, četudi ne dobim časopisa. Vendar pa se zdi, da prodajalka nikoli nima časopisa (vsakokrat sicer ponudi denar nazaj in nikakor ni vsiljiva), ker naj bi ga menda zaradi korone natisnili manj. To se je zgodilo vsaj štirikrat zaporedoma in vmes je zagotovo izšla nova številka. V Kraljih prepoznavam res dobro čtivo, ki je učinkovit mehanizem vračanja dostojanstva ljudem. Kot tak lahko deluje samo na zaupanju in dobrem imenu, ki ga že uživa. Zato bi želela preveriti, ali so naklade res manjše, in ali je mogoče, da poštenemu prodajalcu redno zmanjkuje izvodov, ali pa gre bolj za taktiko? V prvem primeru namreč prodajalko rade volje podprem z izvodom ali brez. Vse dobro! Živa

Odgovor uredništva: Spoštovani, naklada je resda nekoliko nižja kot pred epidemijo, a je časopis v našem dnevnem centru članom in članicam društva vedno na voljo. Zaradi ponavljajočih se kršitev pravil ponujanja časopisa (str. 3) smo dotični osebi izrekli že več zaporednih začasnih prepovedi ponujanja, ki pa jih ne upošteva. Žal je to tudi vse, kar lahko glede tega storimo. Dosedanji pogovori z njo niso zalegli. V svojem dnevnem distribucijskem centru je nismo videli približno pol leta. Kako pride do časopisov, nam še ni uspelo ugotoviti. Predvidevamo, da jih kupuje od drugih članov in članic, ki s situacijo niso seznanjeni. Hvala za razumevanje. Lep pozdrav

FOTO KOTIČEK: ZAVEZNIŠTVA POD KOŠEM, 18. 9.

Ker je v teh težkih in negotovih časih druženja in gibanja vse manj, sta Društvo Kralji ulice in Vrabec Anarhist, spletni portal Društva slovenskih pisateljev, združila moči in organizirala košarkarski turnir Zavezništva pod košem.

Prostovoljci smo pripravili ozvočenje, vodili zapisnik, poskrbeli za vodo, manjkal pa seveda ni niti žar, na katerem so se med dogodkom pekle zelenjavne in mesne dobrote. Prijavljenih je bilo sedem ekip: Kralji ulice, Vrabec Anarhist, Društvo Odnos, ki skrbi za integracijo beguncev, Radio Študent, Društvo za medkulturni dialog, Divji vzhod (skupina prekmurskih in štajerskih literatov), in Ignor, skupina literatov z ljubljanske Metelkove. Turnir sta ob 14.00 odprli ekipi Kraljev ulice in Vrabca Anarhista. Dogodek sta komentirala Pia Nikolič z Radia Študent in Dejan Koban, selektor ekipe Ignor. Za glasbeno podlago je skrbel DJ Ovca.

Ob 18. uri se je začelo polfinale. Skoncentrirana ekipa Kraljev ulice je po trdem boju premagala Divji vzhod in se tako uvrstila v boj za zlato odličje proti ekipi Radia Študent. Finale je bil neverjeten. Take borbe tistega dne še ni bilo. Ob glasnem spremstvu navijačev sta šli ekipi na nož, borili sta se do zadnje minute. A na koncu je vendarle zmagal boljši. Ekipa Radia Študent je osvojila 1., ekipa Kraljev ulice 2., ekipa Divji vzhod pa 3. mesto.

Foto: Žiga Živulović jr./Bobo

Kot bi mignil, je minila fair play sobota, tako na igrišču kot zunaj njega. Tudi sodnik je bolj malo piskal. Hvala organizatorjema za izvedbo športnega dogodka. Mislim, da lahko govorim tudi v imenu vseh prisotnih – naj bo takšnih športnih dejavnosti v bližnji prihodnosti še več.

Špela

Društvo Odnos

Foto: Katja Pestotnik

Društvo za medkulturni dialog

Foto: Katja Pestotnik

Kralji ulice

Foto: Katja Pestotnik

Radio Študent

Foto: Katja Pestotnik

Ignor

Foto: Katja Pestotnik

Vrabec Anarhist

Vir: VA

Divji vzhod

Foto: Žiga Živulović jr./Bobo

NEIZREČENO

Imel sem tri misli. To je bilo sredi Tovarniške ulice, v bližini železnice, ob 22.37. Mislim, jaz sem hodil po cesti, prva misel je bila nekje malo nad mojo glavo, druga ob meni, tretja prav tako, le da na drugi strani in pol koraka spredaj. Med hodom je gornja misel pridobila ped ali dve na višini, prednja pa je izgubila večino prednosti. Nekaj časa smo šli še skupaj, na križišču Tovarniške in Zvezne pa sem sam zavil desno.

Samar Kandić

Foto: SK

032
KRALJI
ULICE

NEVID(E)NA LUBLANA

Vodniki_ce z brezdomno izkušnjo vam preko pripovedanja zgodb predstavijo večplastnost brezdomstva in svoje izkušnje z ulice.

Pohod poteka v manjših skupinah 3–10 oseb. Traja 1,5–2 ure. Prispevek za turo po osebi znaša 6 € za dijake, študente, upokoјence in nezaposlene ter 8 € za zaposlene. Možne so tudi individualne ture za katero prispevek znaša 15 €.

Pridružite se nam pri odkrivanju drugačne Ljubljane.

**“STVARI, KI SO VAM ODVEČ,
AL JIH MATE PREVEČ,
NISO POŠKODOVANE
IN JIH JE ŠKODA ZAVREČ,
LAHKO PRIPELJETE K NAM.”**

Info:

Zadruga Stara roba, nova raba
Poljanska c. 14, Ljubljana, 059 010 075
zadruga@robaraba.si

Pohištva ne sprejemamo.

Zadruga je socialno podjetje, ki deluje po principih skupnostne ekonomije. Povezuje odrinjene osebe, ki s ponovno uporabo zavrženih stvari, ustvarjajo nekaj zase, za širšo skupnost in za okolje. Vsak vaš podarjeni predmet in nakup pomenita podporo Zadrugi, ki je namenjena zaposlovanju brezdomnih in ostalih socialno ogroženih oseb.

KUPIMO VSE, KAR JE ZASTONJ, IN PODARIMO NAPREJ PO SIMBOLIČNI CENI!

ZA PRIJAVO NAM PIŠITE NA:

– TURE@KRALJIULICE.ORG
– FACEBOOK NEVIDENA LUBLANA

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam boste našli lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zanimajoči jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu avgustu zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - društvu LAJKA za hrano za pse,
 - fotostudiu FOTO GRAD za pet kupončkov za fotografiranje,
 - NK OLIMPIJA za vstopnice,
 - društvu ACT Slovenija in pizzeriji TRAPPA za tople obroke,
 - podjetju DON DON za krofe,
 - podjetju DM za higienske pripomočke,
 - društvu KROG 9 za zelenjavo,
 - ge. ANI za bone za malico,
 - portalu DOBRODELKO za spalne vreče in
 - vsem dobrim ljudem za oblačila, obutev, hrano in denarna nakazila.
- Se priporočamo za naprej.

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.–pet. 8.00–15.00.
Tel.: 059 022 503

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 10.00–10.45 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli! (Zaradi epidemije se rekreacija trenutno ne izvaja.)

033
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

(pristojni finančni urad)

**SINČEK: »OČI, ZAKAJ IMAJO KIRURGI NA OBRAZU MASKO?«
OČE: »ZATO, DA JIH KASNEJE NE BI PREPOZNALI.«**

ZMAJČEK

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	1

V/Na _____, dne _____

podpis zavezanca/ke

NAGRADNA KOMBINIRANA IZPOLNJEVANKA

034
KRALJI
ULICE

	A	B	C	Č	D	E
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						

Sestavil: Jože Pauman

Od A do C: 1: podolgovata plitva posoda iz enega kosa lesa, zlasti za mesenje; 2: naraščanje morske gladine, ki se zaradi privlačnosti Lune periodično ponavlja; 3: telovadna priprava, s katere se skače, preskakuje; 4: misijonar in učitelj Slovanov (okoli 820–885); 5: gostljata jed; 6: ime nekdanje slovenske smučarke Sitar; 7: narodni heroj, tudi ravnatelj Muzeja ljudske revolucije v Ljubljani (Čoban, 1919–1980); 8: italijanski pesnik (Torquato, 1544–1595).

Od B do D: 1: nemški diplomat, pisec del na temo umetnosti, slikar in risar (Georg August, 1777–1853); 2: drugo največje slovensko mesto; 3: pogrebščina, sedmina (nar.); 4: smeti;

5: glavno mesto Ugande; 6: prebivalka naroda ob Baltiku; 7: narednik; 8: trdna snov, raztopljena v tekočini.

Od Č do E: 1: ime nogometaša Rakoviča (Olimpija), 2: Elektrin brat, sin Agamemnona in Klitajmnestre; 3: planota na Vipavskem; 4: glavno mesto Ukrajine; 5: Odisejev oče; 6: ukrep proti kršitelju zakona; 7: mesto v Kongu; 8: kdor prestopi v drugo skupino, stranko.

V označenih stolpcih se bo po vpisanih pravih odgovorih izpisal nemški pregovor.

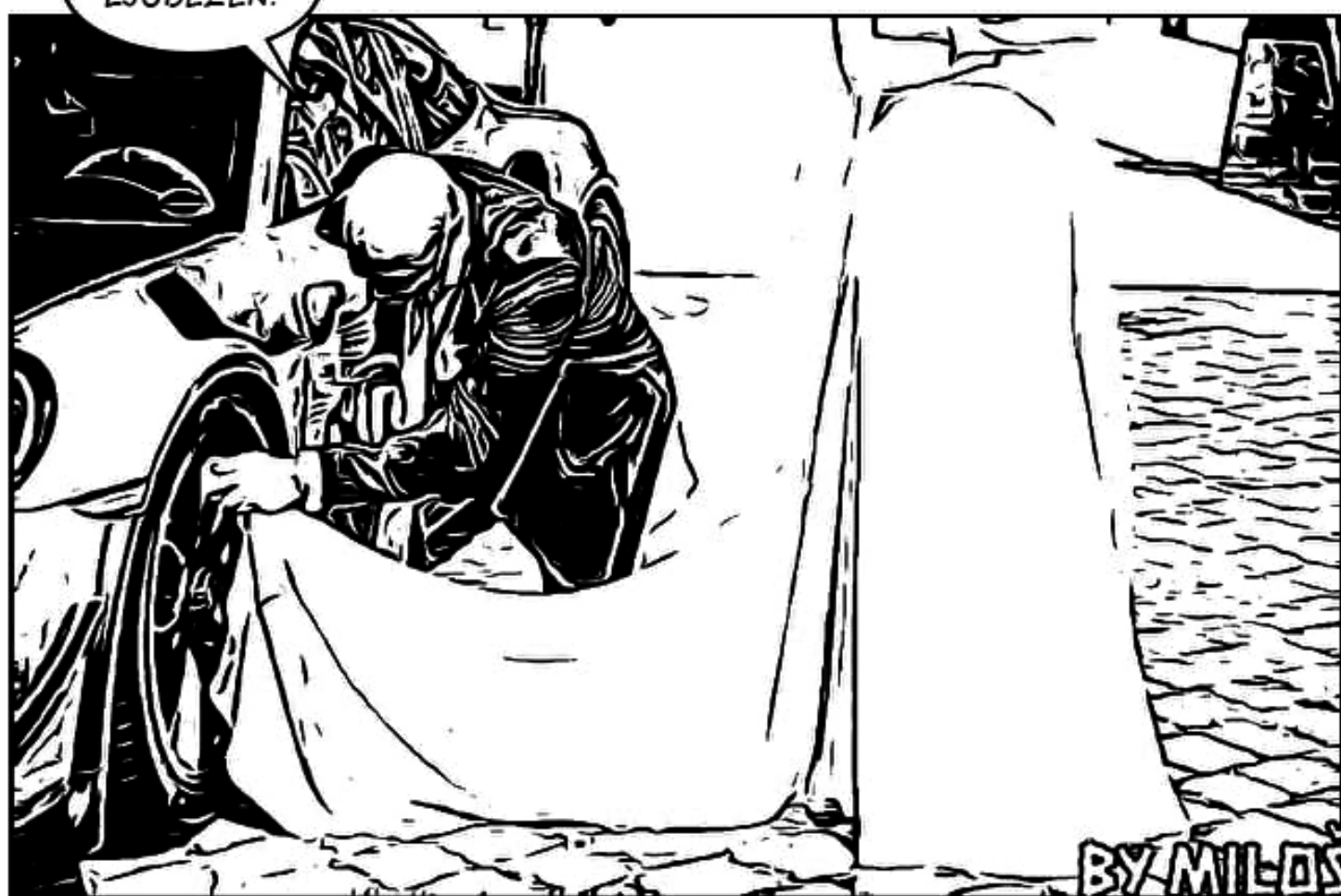
Ime in priimek: _____

Naslov: _____

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca tekočega meseca na urednistvo@kraljiulice.org ali na naslov Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana in se potegujte za štiri CD ploščke Balade na bledečih tleh, izvajalcev Kvinton & Borut Gombač. Iskrene čestitke nagrajencem pravilno rešene avgustovske nagradne križanke, ki so: Sebastjan Sušina iz Novega mesta, Anton Bizjak iz Frama, Božidar Pantar iz Ljubljane in Janez Benedičič iz Škofja Loke.

BY MILOŠ

Št. 184

**OKTOBER
2021**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

